

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 6

Divendres, 18 de juliol de 2003

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió núm. 8

Í N D E X

Elecció

del secretari segon (p. 3)

Sol·licitud de compareixença

del conseller de Governació i Relacions Institucionals perquè informi de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions d'enguany (tram. 356-00637/06) (p. 3)

Compareixença

del conseller de Governació i Relacions Institucionals perquè informi de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions d'enguany (tram. 355-00246/06) (p. 4)

SESSIÓ NÚM. 8

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Sr. Higini Clotas i Cierco, vicepresident primer; Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, vicepresidenta segona; Sr. Isidre Gavín i Valls, secretari primer, i Sr. Benach i Pascual, secretari segon. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Camp i Batalla, Sr. Camps i Rovira, Sr. Macias i Arau, Sr. Micaló i Aliu, Sr. Millo i Rocher, Sr. Orriols i Sendra, Sr. Puigdomènech i Cantó i Sra. Sanabra i Villarroya, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Duch i Plana, Sra. Geli i Fàbrega, Sr. Joaquim Nadal i Farreras, Sr. Nello i Colom, Sr. Siurana i Zaragoza, Sra. Tura i Camafreita i Sr. Vallès i Casadevall, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Fernández Díaz, pel G. P. Popular; Sr. Huguet i Biosca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Ribó i Massó, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Assisteix a aquesta sessió el conseller de Governació i Relacions Institucionals, Sr. Josep M. Pelegrí i Aixut.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Elecció del secretari segon.
2. Sol·licitud de compareixença del conseller de Governació i Relacions Institucionals davant la Diputació Permanent perquè informi de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions d'enguany (tram. 356-00637/06). Presentada per 28 diputats del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El president

Comença la sessió.

S'ha convocat aquesta sessió de la Diputació Permanent, a petició de vint-i-vuit diputats del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per tal de considerar, si escau, acordar la compareixença del conseller de Governació i Relacions institucionals davant la Diputació Permanent.

Elecció del secretari segon

Atesa la renúncia a la condició de secretari segon de la Mesa de la Diputació Permanent de l'illustre senyor Josep Huguet i Biosca, cal procedir, primer de tot, a la seva substitució. En conseqüència, el primer punt de l'ordre del dia és l'elecció del secretari segon.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'acord amb la Norma supletòria de l'article 35 del Reglament, proposa l'illustre senyor Ernest Benach com a candidat. L'elecció s'ha de fer conforme al que preveuen els articles 32.3 i 52.1 del Reglament i els precedents. D'acord amb la Norma supletòria de l'article 81.1 primer del Reglament, es proposa que l'elecció es faci per assentiment. Si no hi hagués cap problema, ho faríem així. *(Pausa.)* I es proposa el candidat ja

esmentat, senyor Ernest Benach, que, si no hi hagués cap problema –que no n'hi ha–, queda designat, el senyor Ernest Benach, secretari segon de la Mesa de la Diputació Permanent, i prego que prengui possessió del seu lloc en aquesta Mesa.

(L'anomenat ocupa el seu lloc.)

Sol·licitud de compareixença del conseller de Governació i Relacions Institucionals perquè informi de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions d'enguany (tram. 356-00637/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del conseller de Governació i Relacions Institucionals davant la Diputació Permanent perquè informi de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions d'enguany, sol·licitat per més d'una cinquena part de diputats de la cambra, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per presentar la sol·licitud de compareixença, té la paraula, en nom dels sol·licitants, l'illustre diputat senyor Oriol Nello, que té la paraula.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, la Llei 8/2003, de modificació de la Llei d'organització comarcal de Catalunya, fou proclamada en nom del rei pel president de la Generalitat el dia 5 de maig de l'any 2003. Com totes les lleis d'aquest Parlament, es clou amb una comminació: «Ordeno a tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta Llei que cooperin en el seu compliment i que els tribunals i les autoritats als quals pertoqui la facin complir» –«les autoritats a les quals pertoqui la facin complir».

Al nostre entendre, el senyor Josep Maria Pelegrí, conseller de Governació, ha faltat a aquesta obligació. Més encara: no només no ha ajudat a fer complir la Llei vigent, aprovada per aquest Parlament, davant el qual el seu Govern respon, sinó que a més ha tractat, amb les seves accions, d'impedir-ne l'aplicació. Ho ha fet, a més, al nostre entendre, per designis partidistes, aliens a la responsabilitat institucional que ostenta.

Amb això, al nostre entendre, el conseller ha incomplert les obligacions del seu càrrec, ha mancat al respecte al Parlament, ha desobeït almenys allò que per escrit li ordena el mateix president de la Generalitat. I és per això que el nostre Grup ha cregut necessari, senyor president, que el conseller vingués a donar explicacions allà on pertoca: davant d'aquesta cambra. I és per això que hem sol·licitat la reunió de la Diputació Permanent.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha alguna intervenció en contra? *(Pausa.)* No hi és. Hi ha alguna inter-

venció per fixar posicionament? *(Pausa.)* No hi és. *(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.)* Molt bé.

El Sr. Camp i Batalla

Per posicionar el Grup de Convergència i Unió amb relació a aquesta petició, que ja anuncio que serà favorable, però, evidentment, no podíem deixar passar aquesta referència que ha fet el diputat socialista de la promulgació de la Llei en nom del rei, perquè francament ens ha arribat al cor, aquesta referència tan sentida que ens ha fet el senyor Nello i, entre altres coses, perquè és evident *(veus de fons)* i el nostre Grup té plenament consciència i coneixement i convenciment que les disposicions que són aprovades per aquest Parlament són aplicades per qui les ha d'aplicar. Efectivament, no les aplica el senyor Nello, ni les aplica cap altre diputat d'aquesta cambra: les apliquen els tribunals, els òrgans especialitzats. En aquest cas, ha estat aplicada per la Junta Electoral Central i per les juntes electorals provincials, que són les que *apliquen* les lleis; en aquest cas, la Llei del Parlament de Catalunya.

Per tant, en aquest cas l'aplicació de la Llei ha estat més que feta pels òrgans especialitzats com a tal, i no correspondria, des d'aquest punt de vista, cap mena de reserva quant a l'acció del Govern de la Generalitat. Però és evident que això és tan clar, tan evident que ha estat així, que el nostre Grup Parlamentari no té cap inconvenient a sumar-se a una petició de compareixença del Govern per explicar tots aquests elements.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Hi ha alguna intervenció més? *(Pausa.)* Senyor Huguet, en nom d'Esquerra Republicana...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president. Des d'Esquerra Republicana som favorables, doncs, a aquesta petició. Volem simplement deixar clar que en el seu moment s'havia arribat a plantejar la possibilitat de fer un ple extraordinari, i per part d'aquest Grup es va creure no oportú, en el sentit que la gravetat, evidentment, de la qüestió hi és —després en parlarem, en tindrem ocasió—, però, lamentablement, estem davant d'un cas de repartiment de..., en fi, dels electes en una institució de segon grau, que lamentablement queda lluny del ciutadà, i se'ns acuden prou altres temes de dimensió més profunda que ara mateix estan passant a Catalunya com per convocar un ple extraordinari.

I en aquest sentit no descartem que, si altres grups hi estan d'acord, doncs, en el moment que sigui oportú, ni que sigui a primers de setembre, hi hagi plens extraordinaris de temàtiques en aquests moments calentes que arriben al ciutadà, com el que està passant, per exemple, amb la immigració descontrolada per part del Govern central a la zona de Lleida; com per exemple l'informe de la Cambra de Comerç que determina clarament el problema que significa el dèficit fiscal i el que significa de dificultats per al desenvolupament de Catalunya, o fins i tot la notícia del dia que també confirma la situació social de retrocés de la llengua catala-

na, fins al punt que ni tan sols hi ha gent que es prepari per ensenyar-la. Per tant, se'ns acuden temes que sí que afecten directament..., que valdrien un ple extraordinari.

Per tant, nosaltres a favor d'aquesta compareixença, hi som; després veurem la gravetat formal, segurament, de l'actuació del conseller, però aquest Parlament segurament, doncs, tindrà ocasió de debatre temes que afectin més directament, al llarg del mes de setembre, els ciutadans.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat.

Si no hi hagués cap més intervenció, passaríem a la votació d'aquesta sol·licitud de compareixença. *(Pausa.)*

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que aixequin el braç.

La sol·licitud de compareixença s'ha fet per la unanimitat dels presents.

Modificació de l'ordre del dia

Atès aquest acord adoptat i per economia parlamentària, es proposa l'ampliació de l'ordre del dia d'aquesta mateixa Diputació Permanent, de conformitat amb l'article 62.4 i concordants del Reglament, i procedir immediatament a substanciar la compareixença. *(Pausa.)*

Compareixença del conseller de Governació i Relacions Institucionals perquè informi de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions d'enguany (tram. 355-00246/06)

Per tant, queda aprovada per assentiment, aquesta ampliació de l'ordre del dia, i prego a l'honorable senyor conseller que comparegui davant la Diputació Permanent per informar de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions d'enguany.

(Pausa. L'anomenat ocupa el seu lloc.)

Té la paraula l'honorable conseller de Governació.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep M. Pelegrí i Aixut)

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, comparec en aquesta cambra, en el si de la Diputació Permanent, per tal d'informar-los de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions locals del passat mes de maig.

Certament, no podem obviar que l'elecció dels consellers comarcals és en aquests moments un tema complex, no exempt de polèmica; una polèmica, però, forçada. Tampoc no podem obviar –i vull remarcar-ho– que aquesta és una qüestió que s'hauria d'haver mantingut en l'esfera estrictament legal i jurídica, i, malauradament, estic convençut que s'ha volgut aprofitar per desgastar el Govern i amb una intencionalitat absolutament partidista.

Tanmateix, la postura que ha adoptat i manté el Govern en relació amb aquest assumpte ha estat i és diàfana, no ha variat en absolut, i, a més a més, els puc afirmar que les accions que ha dut terme en tot aquest procés, en qualsevol cas, han perseguit la finalitat de facilitar i clarificar al màxim com s'havia de dur a terme la constitució d'aquests consells comarcals, i també evitar-ne la controvèrsia.

Per tot això, d'entrada, vull deixar ben clares tres coses. La primera: que el paper del Govern de la Generalitat en tot aquest tema ha estat de màxim respecte a la legalitat vigent. En segon lloc, que el Govern, hi insisteixo, mai ha qüestionat el contingut de la Llei 8/2003, de 5 de maig, de tercera modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya. Es tractava només, com ja explicaré més tard, de saber exactament l'abast d'una disposició transitòria que presentava dubtes seriosos, i el Govern, hi insisteixo, no ha presentat cap recurs contra cap llei. I en tercer lloc, que el Govern, en tot cas, ha respectat i respecta sempre escrupolosament les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya.

D'altra banda, també vull destacar el nostre interès i la voluntat per millorar l'organització i el funcionament de l'Administració local de Catalunya en tot el seu conjunt, fer-la més àgil, més eficaç i més propera a les ciutadanes i als ciutadans als quals ha de servir. I crec fermament que aquest tarannà, manifestament constructiu, s'ha vist reflectit al llarg d'aquesta legislatura, i de manera especial amb l'aprovació de dues lleis emblemàtiques, com són les lleis de modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, i de la Llei d'organització comarcal de Catalunya, ambdues també de l'any 1987, de la qual cosa ens hem de felicitar tots i totes plegats.

Pel que fa en concret a la Llei 8/2003, de modificació de la Llei d'organització comarcal de Catalunya, aquest capteniment s'ha traduït en un text elaborat per una ponència conjunta, en la qual s'han consensuat molts temes i d'índole molt diversa. I a tall d'exemple voldria explicar-ne uns quants: la creació del consell d'alcaldes, de la Comissió Assessora Comarcal de Catalunya; la simplificació del procediment de modificació de les demarcacions comarcals; la nova regulació de les competències comarcals; la simplificació del procediment d'elaboració dels programes d'actuació comarcal; l'establiment del principi de lleialtat institucional; la creació de la figura de vicepresident o de vicepresidenta del consell comarcal, i d'altres, superant, hi insisteixo, superant els interessos estrictament partidistes en aquest Parlament.

Així mateix, a ningú se li escapa que, atès que es tracta d'una llei de desenvolupament bàsic de l'article 5.3

de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, tret de tots aquells preceptes relatius al règim electoral dels consells comarcals –ho repeteixo, tret de tots aquells preceptes relatius al règim electoral dels consells comarcals–, ha estat, la Llei, aprovada per la majoria absoluta d'aquesta cambra en una votació final sobre el conjunt del text, d'acord amb les disposicions reglamentàries d'aquest Parlament.

L'ampli consens assolit en l'aprovació d'aquesta Llei, amb l'excepció esmentada, és un fet absolutament objectiu que s'ha de ressaltar i que ningú pot posar en dubte o qüestionar de manera gratuïta. Això no vol dir que la tramitació d'aquesta Llei hagi estat fàcil o especialment ràpida. També és cert que es tracta d'una llei que té molta incidència en el territori i en les persones, i, per descomptat, s'havia de legislar amb cautela.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió –que no el Govern, perquè, com vostès saben, no està legitimat, el Govern, per fer-ho en aquests casos– va sol·licitar l'emissió d'un dictamen al Consell Consultiu, en relació amb el Dictamen de la Comissió d'Organització i l'Administració de la Generalitat i Govern Local, sobre la Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya, i també amb relació a les esmenes i els vots particulars reservats per defensar davant del Ple, i també aquest Dictamen va ser demanat –hi insisteixo, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, no pel Govern– per resoldre les conseqüències que podien derivar-se de la seva aprovació.

I ningú em negarà, espero, tampoc, que aquesta oportuna i, per altra banda, legítima intervenció de demanar el Dictamen al Consell Consultiu va enriquir el text final aprovat pel Ple, atès que va possibilitar que, de manera prèvia a aquesta aprovació definitiva, el Consell Consultiu advertís de la necessitat de reformar diversos aspectes de l'articulat que no s'adequaven a les previsions constitucionals i a les previsions estatutàries. En aquest sentit, en el Dictamen del Consell Consultiu es conclou que eren inconstitucionals els articles 4 i 19 de la Proposició de llei i les esmenes números 3 i 16.

Conseqüentment, no ha d'estranyar ningú que s'hagi demanat aquest Dictamen en aquest cas. I en aquest sentit també vull recordar que l'any 1987, durant la tramitació parlamentària de la Llei d'organització comarcal, la que ara s'ha modificat, tots els grups parlamentaris –tots els grups parlamentaris– també van sol·licitar al Consell Consultiu que emetés un dictamen amb relació a la Proposició de llei que s'estava tramitant aleshores.

Pel que fa al cas que ens ocupa, i tal com disposa l'article 99 del Reglament del Parlament, el president del Parlament va ordenar la publicació del Dictamen en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i la Mesa va obrir el termini per tal que els grups presentessin les esmenes amb relació als preceptes objecte del Dictamen. En el text final resultant s'incorporen les previsions del Dictamen del Consell Consultiu. Ho repetiré: en el text final resultant s'incorporen les previsions del Dictamen del Consell Consultiu. Tanmateix, cal tenir en compte que el problema de fons rau en el fet que les disposicions transitòries i final segona, aprovades pel

Ple del Parlament, evidentment, són posteriors al Dictamen i en deriven, d'aquest Dictamen. De fet, els dubtes ja es van plantejar també en el si de la Ponència conjunta que va elaborar el Dictamen de la Proposició de llei. Per tant, no és un tema nou el que estem discutint ara, sinó que en la mateixa Ponència ja s'havia discutit per part dels grups parlamentaris.

Per tant, aquestes disposicions que no estan sotmeses novament al criteri del Consell Consultiu permeten una interpretació diversa sobre la legislació aplicable a l'elecció dels membres dels consells comarcals com posteriorment així s'ha constatat. El fet que la Junta Electoral Central i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tinguin i facin dues interpretacions tan diferents avala que el Govern, atenent els dubtes plantejats, formulés la consulta. I a propòsit d'això convé ressaltar que aquest Dictamen –pàgina 53, del Dictamen del Consell Consultiu– especifica literalment: «El respecte al principi de seguretat jurídica, reconegut per l'article 9.3 de la Constitució espanyola, permet una afirmació de caràcter general i de caràcter previ. En un procés electoral la legislació aplicable ha de ser aquella que està vigent en el moment de la seva iniciació sense que s'hagin d'acceptar posteriors innovacions normatives que modifiquin de forma apreciable les regles establertes pel seu desenvolupament.»

D'acord amb aquesta premissa general que recull aquest Dictamen del Consell Consultiu, i un cop aprovada aquesta Llei, molts consells comarcals traslladen els seus dubtes al Govern amb relació a l'aplicació d'aquesta norma pel que fa al sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i de la possible vulneració del principi de seguretat jurídica suara esmentat.

Com a conseller de Governació i Relacions Institucionals no podia passar per alt aquesta problemàtica. Conseqüentment, fent-me ressò d'aquesta situació i per evitar qualsevol vulneració del principi de seguretat jurídica que consagra expressament l'article 9.3 de la Constitució, i tenint en compte també la proximitat de les eleccions locals, vaig plantejar de manera immediata una consulta a l'òrgan competent en matèria electoral –a l'òrgan competent en matèria electoral. Aquest òrgan és la Junta Electoral Central, en exercici de les previsions de l'article 20 de la Llei orgànica del règim electoral general que diu: «Les autoritats i les corporacions públiques podran consultar directament la Junta quina jurisdicció correspongui a l'àmbit de competència del consultant.»

Vull recordar que la Junta Electoral Central és un òrgan adscrit directament a les Corts Generals, és un òrgan plenament independent i és un òrgan autònom amb relació al poder executiu. Aquesta consulta es va fer per tal que aquest òrgan, d'acord amb les funcions que li atribueix l'article 19 d'aquesta Llei orgànica referida, definís el criteri que havien de seguir les juntes electorals provincials, que no el Govern. Ho repeteixo: definís el criteri que havien de seguir les juntes electorals provincials que no el Govern, que són les encarregades de proclamar els consellers comarcals. El Govern mai ha presentat cap recurs contra l'acord de la Junta Electoral Central, ni cap recurs contra cap llei aprovada pel Parlament de Catalunya, com s'ha volgut fer creure per

part dels grups de l'oposició. En conseqüència, no pot haver-hi cap resolució judicial que contradigui una posició del Govern continguda en el suposat recurs que, hi insisteixo, el Govern mai ha presentat. I, en aquest sentit, l'article 19 de la Llei orgànica del règim electoral general, en el seu apartat primer, estableix que, a més de les competències expressament mencionades en aquesta Llei, correspon a la Junta Electoral Central, lletra c, «cursar les instruccions d'obligat compliment a les juntes electorals provincials». Ho repeteixo: «cursar les instruccions d'obligat compliment a les juntes electorals provincials, i, en el seu cas de comunitat autònoma, en qualsevol matèria electoral»; d, «resoldre amb caràcter vinculant les consultes que els elevin les juntes provincials i, en el seu cas, les de la comunitat autònoma»; f, «unificar els criteris interpretatius de les juntes electorals provincials, i, en el seu cas de comunitat autònoma, en l'aplicació de la normativa electoral», i lletra h, «resoldre les queixes, reclamacions i recursos que se li adrecin, d'acord amb la present Llei o amb qualsevol altra disposició que li atribueixi aquesta competència».

Així mateix, a banda de les múltiples consultes plantejades pels consells comarcals al Departament de Governació i Relacions Institucionals, cal tenir en compte que el president del Consell Comarcal de la Terra Alta també va formular consulta a la Junta Electoral Central en el mateix sentit. Per tant, resulta evident que aquesta qüestió no estava ben resolta per la Llei 8/2003 i que seria una llei controvertida d'acord també amb les discussions de ponència, i com així ho ha estat finalment.

No vull continuar la meua intervenció sense esmentar d'una manera especial el fet que la Junta Electoral Central és l'òrgan competent, com a òrgan de l'Administració electoral que és i que no és un òrgan judicial, per garantir en els termes previstos en la Llei orgànica del règim electoral general, la transparència i l'objectivitat del procés electoral i del principi d'igualtat.

D'acord amb l'article 9.1 de la Llei orgànica del règim electoral general, la Junta Electoral Central és un òrgan permanent i està compost –vull remarcar aquesta composició– per vuit vocals magistrats del Tribunal Suprem i per cinc vocals catedràtics de dret o de ciències polítiques i de sociologia. Actualment el president d'aquesta Junta Electoral Central és el president del Tribunal Suprem.

El passat 25 de maig, la Junta Electoral Central va resoldre les consultes plantejades, que no cap recurs, atès que mai s'havia presentat, i va entendre que els nous criteris fixats per la Llei 8/2003 per a la distribució dels llocs de consellers comarcals no són d'aplicació en el procés electoral convocat, sinó en el subsegüent que en el seu moment es convoqui. Cal tenir ben present que el contingut de l'acord d'aquesta Junta Electoral Central no va adreçat al Govern de la Generalitat de Catalunya –només, aquest Govern, s'ha limitat a formular una consulta–, sinó que va adreçat a les quatre juntes electorals provincials que són les competents d'aplicar la legislació per a l'assignació d'escons i posterior proclamació dels consellers comarcals.

Posteriorment, el 30 de maig, la Junta Electoral Provincial de Barcelona va elevar una consulta a la Junta Elec-

toral Central sobre el caràcter vinculant de l'acord que aquest va emetre en data 25 de maig. La Junta Electoral Central es va ratificar en l'acord adoptat, traslladant a la Junta Provincial que, ho cito textualment, «l'acord de 25 de maig es dicta en l'exercici de les competències previstes en el referit article 19 i altres d'aplicació i, en particular, en el marc del règim de consultes a la Junta Electoral Central previstes en l'article 20 de la Llei orgànica del règim electoral general.»

A tenor del sentit literal d'aquests articles de la Llei orgànica del règim electoral general no hi ha cap mena de dubte sobre el caràcter vinculant de l'acord per a les quatre juntes electorals provincials i no pas pel Govern, que, hi insisteixo, no participa en aquest procés. Tampoc no hi ha cap mena de dubte sobre la legitimació dels òrgans que van efectuar la consulta que, en aquest cas, van ser, hi insisteixo, l'Administració de la Generalitat i el Consell Comarcal de la Terra Alta.

Un cop la Junta Electoral Central va ratificar que no era d'aplicació la nova Llei 8/2003, les juntes electorals provincials, hi insisteixo, de conformitat amb el caràcter vinculant de l'acord de la Junta Electoral Central, van acordar l'assignació i la posterior proclamació de consellers comarcals, d'acord amb la Llei d'organització comarcal de l'any 1987. Arribats a aquest punt, i per tal d'aportar llum a unes qüestions que han estat objecte de certa confusió, permetin-me que exposi breument el procés d'elecció dels membres dels consells comarcals, tal com figura regulat en el capítol II del títol III de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya, modificada parcialment per la Llei 8/2003, de 5 de maig.

Un cop constituïts tots els ajuntaments de la comarca la Junta Electoral competent –la Junta Electoral competent, que són les quatre juntes electorals provincials i no el Govern– ha de procedir d'immediat a sumar, separadament, el nombre de regidors o de regidores i de vots obtinguts a la comarca en les eleccions municipals per cada partit, coalició o federació i agrupació d'electors, d'acord amb les llistes respectives, sempre que hagin obtingut un 3% o més dels vots a la comarca. Una vegada realitzats els càlculs assigna, la Junta Electoral Provincial, hi insisteixo, a cada un dels partits de les coalicions de les federacions i de les agrupacions, el nombre de llocs que els corresponen d'acord amb les regles establertes. Finalitzat el procés d'assignació de llocs, les juntes electorals provincials, i no el Govern, hi insisteixo, inicien el procés de designació dels membres del consell, regulat en l'article 21 de la Llei comarcal.

En primer lloc, cada Junta Electoral Provincial, i no el Govern, convoca, separadament, dins dels cinc dies següents els representants dels partits polítics, de les coalicions i de les federacions i agrupacions que han obtingut llocs en el consell comarcal perquè designin les persones que han de ser proclamades membres entre les que gaudeixen de la condició de regidors, i, a més, les suplents que han d'ocupar vacants eventuals en nombre mínim de cinc o igual al nombre de candidates, si els llocs que corresponen no arriben a aquesta xifra. Un cop efectuada la designació, la Junta Electoral Provincial i no el Govern, proclama els mem-

bres electes i suplents del consell comarcal, lliura les credencials corresponents i trameta al consell comarcal la certificació acreditativa dels electes i dels suplents.

La composició del consell comarcal s'ha de fer pública en els taulers d'anuncis dels municipis de la comarca i en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Finalment, es procedeix a la constitució del consell comarcal, d'acord amb l'article 22, de la Llei comarcal, que estableix que es constituirà en sessió pública, a la capital de la comarca, el primer dia hàbil després de transcorreguts quinze dies naturals a comptar de l'endemà de l'acte de proclamació dels membres electes.

És per aquest motiu, i d'acord amb les funcions de suport al procés electoral que té atribuïdes, que el Departament de Governació i Relacions Institucionals publica, igual com s'ha fet en tots els processos electorals locals celebrats fins ara, com deia, publica l'ordre de convocatòria per a la constitució dels consells comarcals en tant que el procés no havia estat suspès pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Pel que fa als recursos electorals, l'article 23 de la Llei d'organització comarcal de Catalunya regula els recursos contenciosos electorals contra els acords de la Junta Electoral Provincial, que no contra cap acord, contra cap resolució o contra cap acte del Govern, sobre la proclamació dels electes i sobre l'elecció i la proclamació del president o presidenta del consell comarcal.

I he de cridar molt especialment la seva atenció sobre el fet que aquesta regulació, la Llei orgànica del règim electoral general, en cap cas –en cap cas–, preveu que els recursos electorals tinguin un caràcter suspensiu. Un cop proclamats els candidats de les juntes electorals provincials s'interposen diversos recursos contenciosos electorals davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, presentats per diferents partits polítics, en els quals es demana al Tribunal la suspensió de la constitució dels consells comarcals mentre no es resolguin els recursos presentats, atès que la mera interposició dels recursos no té efectes suspensius, tal com els acabo d'avançar.

Per la seva banda, cal esmentar l'actuació de la Junta Electoral Provincial de Girona, que, tot i haver proclamat ja els consellers comarcals els dies 26 i 27 de juny, el 30 de juny va acordar, atès que s'havia interposat recurs contenciós electoral davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que no es lliurarien les credencials per als consellers electes fins que no es resolguessin els recursos plantejats i que quedava suspesa la constitució dels consells comarcals en el seu àmbit territorial, a diferència de la resta de juntes electorals provincials que no van acordar-ne, d'acord amb la legislació que he esmentat abans, cap mena de suspensió.

El 4 de juliol, la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en els recursos interposats contra els acords de les juntes electorals provincials, insisteixo que no cap contra cap acord, resolució o acte del Govern, va dictar una provisió mitjançant la qual va acordar no suspendre la constitució dels consells comarcals sol·licitada.

I, finalment, el dia 10 de juliol, aquesta mateixa Secció va dictar les sentències amb relació als recursos contenciosos electorals interposats contra els acords de les juntes electorals provincials, no contra cap acord o cap recurs del Govern, en el sentit que vostès ja coneixen, en anul·lar els acords de proclamació efectuats per les juntes electorals.

En tot aquest procés que els acabo d'enumerar, a grans trets, iniciat a partir de l'aprovació pel Parlament de Catalunya de la Llei 8/2003, i objecte de tanta controvèrsia, el paper del Govern ha estat, únicament i exclusivament, el d'auxiliar i el de donar suport a l'Administració electoral, que és l'Administració competent en totes les qüestions plantejades.

Només cal esmentar-los en aquest sentit l'article 144 del Text refós de la Llei municipal i del règim local de Catalunya, en concordança amb l'article 10 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i també l'article 4 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, que estableixen els principis als quals s'han d'adequar les actuacions de l'Administració pública i dels ens locals de Catalunya, entre les quals figuren la informació, la cooperació, la col·laboració i l'assistència recíproques, i no la d'assumir funcions de cap altra institució.

Tots vostès hauran pogut observar que l'única referència que he fet al Govern de la Generalitat o al Departament que encapçalo ha estat, només, i exclusivament, per negar qualsevol intervenció del Govern en aquest procés. Insisteixo en aquest punt, i voldria que això quedés ben clar. En tot aquest afer, l'acció del Govern únicament ha estat la de formular una *consulta* –la de formular una consulta– a la Junta Electoral Central per tal que, d'acord amb les competències que la Llei orgànica del règim electoral general, que ja he mencionat abans, li atribueix, emetés un criteri unificador per tal que totes les juntes electorals provincials apliquessin la mateixa llei en la proclamació dels consellers comarcals i no hi cabés cap mena de dubte ni de divergència en aquesta qüestió.

Aquesta actuació del Govern, hi insisteixo, ha estat provocada per l'allau de dubtes plantejats pels consells comarcals al Departament de Governació i Relacions Institucionals sobre l'aplicació d'aquesta part de la Llei 8/2003 i en relació, concretament, al procés d'elecció dels consellers comarcals.

Al llarg d'aquestes darreres setmanes s'ha evidenciat una voluntat clarament intencionada d'imputar al Govern de la Generalitat l'autoria d'uns fets que, com ja he posat de manifest, no han existit. Per tant, espero que tot això, amb aquests aclariments, quedi clar d'ara en endavant.

Un altre punt en el qual m'agradaria incidir, a fi també de clarificar-lo, és que el Govern ni ha suspès cap acord de proclamació de consellers comarcals de cap junta electoral provincial, ni ha interposat cap recurs contenciosos electoral contra cap acord de cap junta electoral davant del Tribunal Superior de Justícia, i ni és ni ha estat part en cap d'aquests processos davant de la jurisdicció. Els únics que han formulat recursos contencio-

sos electorals han estat els partits polítics que ho han desitjat.

Una de les principals causes d'això és, bàsicament, que el Govern només pretenia aclarir un dubte que els mateixos consells comarcals li havien plantejat reiteradament, i facilitar així, com a administració que és de suport a aquest procés electoral, la constitució dels consells comarcals i evitar-ne la disparitat de criteris. I a aquesta consideració s'afegeix el fet que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no és, de cap de les maneres, un òrgan consultiu al qual elevar una consulta de les característiques esmentades, i també sobre la matèria electoral, sinó que, d'acord amb les previsions constitucionals, l'article 117/3 de la Constitució espanyola, i també de la Llei orgànica del poder judicial, l'article 2, la seva funció consisteix bàsicament a jutjar i fer complir allò que ha estat jutjat.

Un cop aclarit aquest punt m'interessa destacar les actuacions que, amb posterioritat a l'acord del passat 25 de maig de la Junta Electoral Central en relació amb la consulta formulada, el Govern sí que ha dut a terme de manera efectiva i en l'exercici de les seves competències que li corresponen.

En primer lloc, i amb posterioritat a la contesa electoral municipal, tres dies després exactament, jo mateix vaig anunciar els resultats provisionals de les eleccions comarcals segons els càlculs i les estimacions aproximades que des del departament de coordinació electoral s'havien elaborat, evidentment seguint el criteri de la Junta Electoral Central, i deixant ben clar, en aquesta compareixença, que els resultats definitius els caldria donar per cada junta electoral provincial perquè era l'òrgan competent per fer-ho i a ells em remetia.

En segon lloc, cal destacar, com ja he dit abans, que el Departament de Governació i Relacions Institucionals en tots els processos electorals que han tingut lloc fins ara ha publicat una ordre de convocatòria per a la constitució dels consells comarcals als efectes d'una major seguretat jurídica i per tal que tots els consells comarcals coneguïn amb exactitud quin és el dia concret en què han de procedir a la seva constitució, en funció del dia en què la respectiva junta electoral provincial ha efectuat la proclamació corresponent dels membres electes.

Aquesta ordre a què he fet referència es dicta en el marc de l'establert en l'article 22 de la Llei d'organització comarcal de Catalunya i en relació amb l'article 144 del Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

De manera semblant es fa amb els ajuntaments. Així, per exemple, l'ordre del Departament de Governació 255/2003, de 5 de juny, fixa l'hora i el dia en què s'ha de fer la sessió de constitució de les corporacions municipals de Catalunya, i que va estar publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, número 3902, d'11 de juny de l'any 2003.

Per aquest motiu, en el procés electoral actual, i un cop proclamats els membres electes dels consells comarcals per part de les juntes electorals provincials, es va publicar, com en altres ocasions, en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, el 9 de juliol del 2003, l'or-

dre de convocatòria per a la constitució dels consells comarcals. L'única finalitat d'aquesta ordre era, en conseqüència, determinar el dia i l'hora en què els diferents consells comarcals s'havien de constituir i també el procediment que calia seguir d'acord amb la legislació vigent.

El dia següent, el 10 de juliol, la Secció Quarta de la Sala Contenciosa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dicta les sentències en relació amb els recursos presentats contra els acords de les juntes electorals provincials de proclamació de consellers comarcals. Aquestes sentències no decideixen sobre cap acte, sobre cap resolució o sobre cap acord del Govern de la Generalitat, i, per tant, no és aquest qui les ha d'executar, ja que el Govern ni tan sols, insisteixo, ha estat part en aquest procés judicial.

Assabentats dels continguts d'aquestes sentències, les quals no han estat notificades al Govern de la Generalitat, consti que de manera immediata i en la mateixa data signo l'ordre per la qual es deixa sense efecte l'anterior ordre d'1 de juliol, de convocatòria per a la constitució dels consells comarcals. Aquesta segona ordre es publica al *Diari Oficial* de l'11 de juliol, amb anterioritat a les dates de constitució dels consells comarcals previstes inicialment.

Com és de veure, de l'única cosa de què estic segur que es pot acusar el Govern en tot aquest assumpte és de la d'actuar amb una diligència i amb una celeritat exquisides davant els pronunciaments del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i en compliment de tota la normativa electoral vigent. Hi insisteixo, vull que quedi ben clar i no ens cansarem de repetir-ho totes les vegades que calgui: el Govern té el màxim respecte per totes les institucions, i especialment pel Parlament de Catalunya, com així ho ha demostrat sempre i sota qualsevol circumstància.

Tal com ha quedat dit, l'actuació del Govern de Catalunya, i més concretament del Departament de Governació i Relacions Institucionals, pel que fa al procés electoral comarcal, ha estat de suport, i hem actuat sempre sense demores en les execucions de les resolucions de les autoritats competents quan calia fer-ho i sempre en el marc de la llei.

Certament, tenim el dret i el deure de defensar l'ordenament jurídic i la correcta pràctica democràtica i d'aplicar el nostre model de país i de societat tot respectant els poders de l'Estat i tots els principis jurídics i democràtics; però tinguin la certesa que el Govern de Catalunya no ha adoptat en cap moment una posició ni dilatòria ni obstructionista sinó que s'ha mogut amb la responsabilitat de qui vetlla perquè hi hagi la seguretat jurídica com un dels pilars de l'Estat de dret.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Segueix ara la sessió amb la intervenció dels diversos grups, de menor a major, i, per tant, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor conseller, jo li faré quatre consideracions, una sobre el tema que ens ocupa, l'altra sobre l'actuació del Govern, l'altra sobre la Sentència i l'altra sobre les responsabilitats.

El tema, ja li ho avanço, i ho he dit en el Ple, i ho he dit diverses vegades, no és el tema més important de la política catalana. I, fins i tot, dins del tema de les comarques, el tema més important no hauria de ser el de la fórmula electoral: vam fer un vot particular en solitari reivindicant que, ja que havíem fet una reforma de legislatura, haguéssim entrat seriosament a superar l'anacronisme d'uns consells comarcals que estan arrelats a l'any 36, i som ja al segle XXI, i que se'ls té amb polítiques gasives, sense recursos ni autèntics instruments moderns per fer allò que caldria que fes l'Administració local que és millorar la qualitat de vida de la ciutadania.

Segon, el Govern. El Govern, en aquesta fase de l'història, per no dir-ne «el culebrón», decideix consultar la Junta Electoral Central –entre d'altres coses perquè, senyor Pelegrí, no tenim junta electoral catalana perquè no hi ha llei electoral catalana, i tothom hi té responsabilitats, però qui més en té és qui ha governat aquest país durant tants anys–; un òrgan que no és directament jurisdiccional i un òrgan al qual es demana que es pronuncii sobre una llei del Parlament de Catalunya que ha estat votada per quatre grups sobre cinc, per 79 diputats sobre 135.

I es fa una consulta, senyor conseller, perquè no s'apliqui aquella Llei, quan han quedat en minoria. I quan reben una allau de consultes del seu propi color partidista continuen en la via partidista, no en la via institucional. I continua vostè també en aquesta via quan publica l'ordre del 9 de juliol, la de l'1 però que es publica el 9, i fa gala de molt poca prudència.

Com és possible que, coneixent tot el dret electoral comparat, que dóna celeritat a les respostes però que deixa la prudència d'esperar a conclusió de respostes, el Govern s'avenci, sabent que hi ha un tribunal que s'haurà de pronunciar immediatament –en un sentit o en un altre, ningú sabia en quin sentit–, a convocar per al 12 de juliol que es constitueixen consells comarcals? Com es podien constituir, si estàvem pendents tots de la decisió, en aquest cas de l'àrbitre superior, que havia d'emetre una sentència?

Ho fan per un grapat de consellers? Ho fan per evitar la controvèrsia, com ha dit vostè? Doncs, déu n'hi doret, eh, com l'han evitat, la controvèrsia! Ho fan per esclarir? Si volien esclarir, per què no van trametre el Dictamen del Consell Consultiu a la Junta Electoral Central? Quan li van trametre una allau de dictàmens, per què no li van enviar el del Consell Consultiu? I si ho feien per esclarir, per què no van comunicar al Parlament de Catalunya que feien la consulta a la Junta Electoral Central? Per què no van comunicar al legislador, que legisla en nom de la sobirania del poble de Catalunya, que acudien a la Junta Electoral Central? Per què no van comunicar als altres grups parlamentaris que ho anaven a fer?

Entro en la valoració de la Sentència, senyor conseller. La Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya té una valoració tècnica però també té una valoració política.

Té una valoració tècnica. No tinc temps d'entrar en els raonaments de la Sentència, que vostè ha obviat per complet; són raonaments claríssims que subratllen la unilateralitat de la primera consulta, l'eufemisme del concepte «subsegüent» quan algú ha volgut buscar interpretacions fins i tot al diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans sobre si això podia significar «la següent legislatura», i, sobretot, són raonaments de sentència molt clars sobre els dos temes més importants: la seguretat jurídica i el procediment o calendari; són els dos punts més importants en què la Sentència és inequívoca al respecte. Espero que la Generalitat, governada fins avui per vostès, tingui major solidesa jurídica quan pretén defensar determinades coses que la que ara ha demostrat, amb una gran feblesa, si més no, pel que es llegeix de la Sentència.

Però a mi m'interessa molt més la valoració política, senyor conseller. Vostè sí que, amb una gran celeritat, aquí sí que li he de reconèixer la celeritat, la primera notícia que va comunicar a la ciutadania de Catalunya la nit electoral del 25 de maig no va ser quanta gent havia participat, quin era el grau d'implicació de la ciutadania en una elecció, va ser dir que havien rebut la resposta de la Junta Electoral Central sobre els consells comarcals. És el primer que comunica un govern a la ciutadania. Jo ho trobo inaudit, crec que no hi havia cap cas de precedent similar, i demostra una gran celeritat, però sí, no institucional sinó celeritat partidista.

Vostès, amb aquesta actuació, que ara ja té una sentència al darrere, han creat un precedent gravíssim: han ignorat l'autogovern, han ignorat una institució molt important, i, sobretot, se'ls ha posat en ridícul.

Primer, vostès han ignorat l'autogovern: han acudit a un òrgan espanyol per dirimir un tema que afecta la sobirania del Parlament de Catalunya.

En segon lloc, han ignorat l'òrgan que l'Estatut d'autonomia de Catalunya li dona la màxima autoritat per a les consultes, que no és la Junta Electoral Central, és el Consell Consultiu. Vostè diu que presentava dubtes seriosos. Senyor conseller, a classe, a qualsevol manual llegirà que segons l'Estatut i les lleis se'n deriven, primer el Parlament legisla, hi ha un temps perquè es puguin portar al Consell Consultiu consultes sobre possibles dubtes d'inconstitucionalitat del tema i després el Parlament tanca el tema. A Catalunya, el tanca el Parlament, senyor conseller! I si vostès fossin respectuosos amb l'autogovern i amb el Consell Consultiu, s'haurien quedat amb aquest tancament. Està claríssim. I el Dictamen del Consell Consultiu –no fem trampes– diu de forma claríssima que es pot aplicar en les següents eleccions, en les que estaven en marxa. Ho diu el Dictamen de forma claríssima! Li he de reconèixer que és un dictamen que té tres vots particulars, però fins avui al Parlament de Catalunya i a tot l'autogovern s'havien respectat els dictàmens per majoria del Consell Consultiu.

Li he de dir que, a més, vostès han estat objecte de ridícul. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya els ha fet una rebregada espectacular i, a mi, no m'importaria si fos el ridícul per tal o tal color polític, ni pel propi, m'amoïna pel ridícul d'una institució, la del Govern de Catalunya.

I la darrera consideració: la responsabilitat, senyor conseller. L'Estatut, ho conec, parla de responsabilitats individuals, però evidentment també en parla de col·lectives, i les lleis del Parlament de Catalunya van interpretar, al seu dia, sempre he mantingut des del primer dia, amb una esmena ja aleshores que crec que és una llàstima que no hi hagi responsabilitats individuals, que són col·lectives, les responsabilitats. I en aquest sentit li vull recordar que el president de la Generalitat en una resposta a qui parla, en una sessió de control al Ple del Parlament, va assumir la consulta a la Junta Electoral Central per garantia jurídica per solidesa. Va assumir ell per sobre de vostès i per partida doble la responsabilitat que jo crec que en aquest afer ja no li pertany.

Vostè, en aquest sentit, s'ha limitat a fer com a conseller que rep ordres o instruccions d'un govern, però li diré més, en una revista que publica vostè, la seva conselleria, el president de la Generalitat diu, a preguntes de qui fa l'entrevista sobre el tema de la Junta Electoral, diu: «La Junta Electoral Central ens ha donat la raó», són paraules de Jordi Pujol, eh?, «aquests recursos només faran una cosa», es refereix als recursos dels partits, «només faran una cosa, retardar la constitució dels nous consells i obstaculitzar-ne el funcionament. Aquest és l'objectiu de l'oposició.» I ara, què? I ara què? Ara hi ha la sentència sobre els recursos.

Per tant, nosaltres considerem que el Govern, en primer lloc, políticament ha de rectificar i que el que hem sentit fins avui és un detalladíssim, en el temps que ha utilitzat, i que li agraeixo que no hagi estat més enllà del precís, reguitzell d'arguments de part, d'arguments de part en un conflicte jurídic, i no pas el posicionament polític d'un govern que és institució de tots, no d'un color. I li continuo demanant aquesta explicació del perquè polític i, si més no, quin és el perquè polític que avui utilitza el Govern davant de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Li demanaria una rectificació en aquest sentit, que vostè no ha fet. Ho demano, no al senyor Pelegrí, ho demano al Govern de Catalunya i és aleshores quan ens podem plantejar el problema de la responsabilitat. Sap molt bé que el diputat que li parla mai s'ha plantejat el tema de responsabilitats com el carro davant dels bous. I torno a donar temps a aquesta explicació i a aquesta rectificació. I també li demano, a vostè i a tots, que potser ens ocupéssim demà a posar en marxa, seriosament, no només la constitució dels consells comarcals sinó el seu enfortiment.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Darrere la gran cortina de fum jurídicista del conseller, crec que aquest Govern, considerat nacionalista, de fet, el que fa és amagar que s'ha saltat la sobirania d'aquest Parlament i d'un òrgan de la Generalitat com és el Consell Consultiu. I quan el senyor conseller ens diu que el que ha volgut és ajudar a auxiliar les institucions electorals deu ser per ajudar a caure, que es diu en català, i quan es diu que l'objectiu era consultar, es consulta quan la consulta no convé o no convenç, es torna a consultar un altre òrgan que ja no és un òrgan vinculat a la sobirania catalana.

Si em permet una mica la moviola, partim d'un informe Duran-Roca que remarcava en les seves conclusions que calia avançar cap a un sistema d'elecció dels consells comarcals més representatiu que el que hi havia fins ara; això és l'origen de tot plegat. A partir d'aquí una sèrie d'iniciatives parlamentàries arriben a aquesta cambra i, finalment, a través d'uns intents de negociar a banda i banda, el que passa és que la proposta republicana és la que acaba tenint el suport majoritari, de manera que es passa d'un model d'elecció, on pesava més la presència territorial que el vot, a un on pesa més el vot que la presència territorial, sense que això vulgui dir que es passa d'un extrem a l'altre. Per tant, és una solució ponderada que quatre grups d'aquesta cambra majoritàriament decideixen tirar endavant de forma sobirana.

Davant d'aquesta decisió sobirana, el Grup de la majoria minoritària manté una actitud partidista i utilitza diverses pràctiques d'obstrucció amb l'única intenció de bloquejar aquesta decisió del Parlament, aquesta és la realitat, de tal manera que s'utilitza o es vol utilitzar el Dictamen del Consell Consultiu precisament per posar pals a les rodes a la possible entrada en vigència de la proposta de llei aprovada.

Aquest Consultiu considera ajustades a l'Estatut les propostes de modificació. I la mateixa conclusió setena ja dóna les pautes interpretatives per a la seva aplicació i per a la seva entrada en vigor de cara a la constitució dels consells comarcals que s'han de constituir enguany.

De fet, doncs, el Govern, el conseller Mas, el secretari de la federació i el Grup de Convergència i Unió deslegitimen el Dictamen del Consultiu, considerant-lo una decisió política més que jurídica, i es val del vot particular de tres consellers dissidents per justificar la seva anada en contra del Dictamen del Consultiu. A més a més es filtra a un mitjà de comunicació l'informe d'un catedràtic que convé a les tesis del Govern. Es fa, doncs, una consulta innecessària a la Junta Electoral Central, sense enviar-hi el Dictamen del Consultiu i, en canvi, sí que s'hi envia l'informe d'aquest catedràtic; és a dir, s'acudeix a un organisme estatal per rebatre les decisions d'unes institucions catalanes, Parlament i Consell Consultiu, que tenen l'última paraula en aquesta matèria.

Un cop coneguda la sentència del Tribunal Superior de Justícia, el Govern continua, malgrat tot, deslegitimant el Dictamen del Consultiu. Per tant, doncs, ens

trobem amb una clara vulneració d'organismes sobirans del Parlament de Catalunya.

Així, doncs, en aquesta situació, els republicans expressem la nostra satisfacció per la sentència, perquè reconeix la legitimitat i sobirania d'aquest Parlament, però al mateix temps hem de reprovar l'actitud del Govern pel constant obstruccionisme del Grup de Convergència i Unió al Parlament, a aquesta cambra, per tal d'evitar l'aprovació de la llei utilitzant mètodes molts cops de filibusterisme parlamentari. En segon lloc, pel menysteniment, per part del Govern, de les conclusions d'un organisme de la Generalitat com és el Consell Consultiu. En tercer lloc, per l'ús partidista de la Junta Electoral Central, per aquesta consulta a la Junta Electoral presentada pel Govern de la Generalitat amb nocturnitat i traïdoria, d'esquenes a la voluntat d'aquest Parlament, una consulta que, a sobre, es va realitzar ocultant el Dictamen del Consell Consultiu que donava la raó a la modificació del sistema electoral dels consells i a la seva aplicació en aquestes eleccions. I, en quart lloc, per la convocatòria de constitució dels consells comarcals, impulsada per la Conselleria de Governació, realitzada d'esquena a les juntes electorals i suspesa mitjançant la sentència del Tribunal Superior; una convocatòria qüestionada que fins i tot la mateixa Junta Electoral de Girona ja s'havia negat a executar.

Per tant, doncs, són raons suficients, de pes, per reprovar el conjunt de la política portada pel Govern en aquest afer. De fet, entenem, doncs, que estarem davant d'un abús en les funcions de l'Executiu davant d'organismes com el legislatiu o organismes com el Consell Consultiu, i no s'hi val, aquí, tot l'argumentari polític que es va utilitzar al seu moment, del quatre contra un, quan en realitat vostès només s'han preocupat de la seva..., de rompre o d'aparentar la ruptura de la seva relació amb el Partit Popular en temes com la democràcia, en aquest cas, o temes com la transparència, que van ser el cas de les enquestes.

Per tant, per totes aquestes raons, per aquesta utilització partidista en benefici propi i davant de les eleccions davant del que són les cambres parlamentàries, la cambra parlamentària, representant de la sobirania popular, reprovem clarament l'actuació del Govern i d'aquesta conselleria.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, és obvi que la raó de la convocatòria d'aquesta Diputació Permanent i de la mateixa compareixença de l'honorable conseller de Governació i Relacions Institucionals no és altra que valorar l'actitud del Govern de la Generalitat davant l'aprovació de la modificació de la Llei d'organització comarcal mitjançant la Llei 8/2003, que modificava la Llei 6/1987, d'organització comarcal de Catalunya, i, evidentment,

l'aplicació de l'esmentat règim legal, un cop coneguda la sentència del Tribunal Superior de Justícia Catalunya.

Per tant, en aquesta intervenció del Grup Parlamentari Popular deixaré al marge consideracions al voltant dels continguts d'aquesta Llei, prou coneguts i debatuts al llarg de diverses sessions parlamentàries, i deixaré també enrere els antecedents que podríem citar al voltant de tota la discussió generada sobre el sistema d'elecció dels consells comarcals des de l'aprovació de les lleis d'ordenació territorial l'any 1987, que es deriven d'una majoria absoluta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i els successius informes de les comissions d'experts i també dels treballs de la Ponència, generats i tramitats al llarg d'aquesta sisena legislatura. Però, en qualsevol cas, sí que vull posicionar el Grup al voltant dels termes exactes del que ha sigut la intervenció de l'honorable conseller.

El Grup Parlamentari Popular considera que hi ha hagut una clara actitud distorsionadora del que representa aquesta Llei de modificació de l'organització comarcal de Catalunya. Hi ha hagut una clara actitud obstructionista i hi ha hagut també una voluntat clara d'incomplir una llei del Parlament de Catalunya per part del Govern de la Generalitat.

Dic que hi ha hagut una clara actitud distorsionadora del que representa aquesta Llei, perquè el Govern de la Generalitat ha faltat a la veritat sobre l'abast de la Llei i també sobre l'abast de la seva influència en els petits ajuntaments i en el mateix àmbit comarcal. Han ignorat sistemàticament el protagonisme que els ajuntaments, sobretot els petits ajuntaments, assoliran gràcies a aquesta modificació, gràcies a aquesta modificació de l'organització comarcal, i han silenciats que precisament gràcies a aquesta modificació legal els alcaldes dels ajuntaments a les diferents comarques catalanes, i molt en concret els petits ajuntaments, tindran un major protagonisme i fins i tot una representació que fins ara, que tenien garantida per la Llei de l'any 87.

Per tant, des d'aquesta actitud distorsionadora que ha existit per part del Govern de la Generalitat en tot allò que representa aquesta modificació legal, afirmem que hi ha hagut mala fe del Govern de la Generalitat en la interpretació dels continguts i en la seva aplicació.

Deia abans també que hi ha hagut una actitud obstructionista, perquè és evident que vostès han intentat impedir l'aprovació d'aquesta Llei i la seva entrada en vigor en el tràmit parlamentari mitjançant tàctiques dilatòries, intents de divisió dels diversos grups parlamentaris i, fins i tot, recorrent al Consell Consultiu des de la confiança que les seves resolucions, el seu pronunciament endarrereix encara més un pronunciament final i definitiu d'aquest Parlament de Catalunya.

Una actitud obstructionista, també, perquè ho diu, des d'un rebuig des d'un primer moment per part de la Generalitat de Catalunya i també del mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'incorporar-se al diàleg que permanentment vàrem oferir tots els grups parlamentaris a Convergència i Unió i al mateix Govern de la Generalitat, començant per aquest Grup Parlamentari Popular que des d'un primer moment ens vam

adreçar al Grup de Convergència i Unió i al Govern de la Generalitat perquè s'afegís a aquest consens, que era imprescindible per tirar endavant una reforma de l'ordenació territorial de Catalunya, i que afecta el funcionament i desenvolupament dels consells comarcals, i que nosaltres entenem que, com a eina cabdal de la vertebració territorial de Catalunya, seria important o era important el consens de tots els grups parlamentaris i, evidentment, del concurs del Govern de la Generalitat.

Però això no va ser així. I no va ser així perquè, des d'un primer moment, Convergència i Unió, el Grup de Convergència i Unió i el mateix Govern de la Generalitat varen pensar que no hi eren a temps, que no eren a temps que en aquesta legislatura es pogués aprovar aquesta modificació de l'organització comarcal o, en el seu cas, no eren a temps que aquesta Llei pogués ser aplicada tal com havien acordat la majoria de formacions polítiques, la majoria dels diputats d'aquest Parlament de Catalunya.

I, en tercer lloc, hi ha hagut una actitud i una voluntat clara d'incomplir una llei del Parlament de Catalunya. Potser aquest és l'element més greu que nosaltres volem i podem destacar. S'ha arribat a extrems inaudits. Varen elevar una consulta, varen formular una consulta a la Junta Electoral Central, en què assignaven, en què asseguraven que la voluntat explícita del Parlament, el terme subsegüent, contemplat en la disposició transitòria de la Llei, havia de ser aplicable no pas a la constitució dels consells comarcals, que havia de fer-se en aplicació dels resultats de les eleccions municipals del 25 de maig, sinó, en qualsevol cas, a partir de les properes eleccions locals de l'any 2007.

Es va fer novament amb mala fe, com ho demostra que vostès no varen enviar, no varen acompanyar el Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat. És a dir, varen lliurar molts informes, molta documentació, varen fer pronunciaments explícits, però no varen aportar tots els documents, tots els informes –i, en aquest cas, el relatiu al Consell Consultiu– que haurien sigut claus per perfeccionar un posicionament de la Junta Electoral Central. I fins i tot varen formular o varen elevar una consulta a la Junta Electoral Central quan, evidentment, des del Govern de la Generalitat no podien apellar a l'existència de dubtes raonables sobre quin havia de ser el criteri d'aplicació de la modificació de la Llei d'organització comarcal aprovada recentment pel Parlament de Catalunya, perquè els únics dubtes que s'havien plantejat és evident que eren dubtes de part, eren dubtes sorgits des de les mateixes instàncies de Convergència i Unió.

I val la pena recordar que el mateix Dictamen 239 del Consell Consultiu considerava clarament que la Llei podia aplicar-se a la designació de consellers comarcals, essent d'aplicació ja en aquestes eleccions municipals recentment celebrades el propi 25 de maig, sempre que, i aquesta era la condició, sempre que entrés en vigor abans de la data en què s'iniciava el procés electoral comarcal, i que es respectessin els principis de seguretat jurídica mitjançant les disposicions transitòries. I això és el que es va fer. I això és el que deia el Consell Consultiu. I això és, a més, el que ha

ratificat la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Aquesta ha sigut la consideració que havia, des d'un primer moment, explicitat el Consell Consultiu i també dels grups parlamentaris que, amb majoria en aquesta cambra, havien avalat la Llei, i també dels mateixos partits que varen presentar el pertinent recurs contenciós administratiu electoral, que no deia una altra cosa que les eleccions municipals i el procés d'elecció de consells comarcals són dos processos autònoms i clarament diferenciats, sense que la relació que indubtablement existeix entre el procés electoral municipal pogués ser suficient per a privar d'entitat pròpia aquest sistema d'eleccions.

Han hagut de ser, honorable conseller, els partits recurrents, els grups parlamentaris en la seva defensa d'una llei aprovada pel Parlament de Catalunya els que han defensat la legalitat d'aquesta Llei davant la renúncia del Govern de la Generalitat d'exercir, com li pertoca, les seves funcions.

I tot això és evident que no ha importat al Govern de la Generalitat. I no li ha importat, com ho demostra –abans es comentava– que la primera informació que vostè va traslladar a la societat catalana en ocasió de la diada electoral del 25 de maig, de la jornada de les eleccions municipals, no varen ser els resultats, sinó ben al contrari, precisament, la seva primera aparició pública, la seva primera dada al voltant de la jornada electoral era, precisament, donar trasllat d'aquesta Resolució de la Junta Electoral Central, que, inicialment –inicialment–, avalava no el posicionament del Govern de la Generalitat, sinó que avalava el criteri partidista defensat pel Grup de Convergència i Unió.

Per tant, honorable conseller, hi ha hagut mala fe política, hi ha hagut obstruccionisme parlamentari, hi ha hagut incompliment manifest per part del Govern de la Generalitat d'una llei aprovada pel Parlament de Catalunya. I, per tant, i un cop els tribunals de justícia els han desautoritzat i els han deixat en evidència, com a grup parlamentari i com a Govern de Catalunya, si vostè fos coherent hauria de presentar la seva dimissió o reclamar-la a tots aquells que el varen fer..., el varen obligar a assumir aquest mandat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Oriol Nel·lo.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... Senyor conseller, jo tenia l'esperança d'escoltar-li alguna rectificació, si més no alguna explicació versemblant, però li haig de dir que les seves explicacions continuen essent el reflex d'aquella actitud, l'actitud del qui fa tot el possible per assolir un fi i després en nega el seu interès, la del qui tira la pedra i amaga la mà; una actitud, doncs, que fàcilment podria titllar-se, diguem-ne, d'hipòcrita en el sentit propi de la paraula. O és que de veritat espera que ens ho creguem, això que vostès no han fet altra cosa que demanar informació als òrgans judicials? No veu

que el desmenteix tota la trajectòria de la legislatura? No veu que el desmenteixen ensems el més alt òrgan consultiu de la Generalitat, el Consell Consultiu, i la més alta instància judicial a Catalunya, el Tribunal Superior?

En una cosa de les que ha dit hi estem d'acord: la seva actitud no ha variat en absolut al llarg de tot el procés, al llarg de tota la legislatura. A inicis de la legislatura vostès van haver d'acceptar, a contracor, d'emprendre el procés de reforma de l'organització territorial, aquella que havien imposat sense consens l'any 1987: una estructura centralista, complexa, opaca, feta a mesura dels seus interessos partidistes. Una estructura que, deixin-m'ho dir, ha estat massa sovint, diguem-ne, a la base per una acció de govern parcial i clientelar, i també el suport, la base, l'aplicació massa sovint del caciquisme: una xacra que, després de vint anys del seu Govern, encara pateixen àrees molt extenses de Catalunya. Ho van acceptar perquè no van tenir altre remei. No tenien... (*veus de fons*), no s'esveri senyor Camps, no s'esveri, no s'esveri... (*Veus de fons.*) Però, una vegada acceptat van començar a posar pals a les rodes, tants com van poder. No tenim temps, ara, per repassar tots els impediments que van tractar de posar-hi: el retard en la formació de la Comissió d'experts; l'allau de crítiques envers l'informe, d'altra banda, rigorós i molt ben fet de la Comissió; les declaracions de la consellera De Gispert al respecte que l'informe s'havia fet sense escoltar el territori, que el Govern no s'hi sentia vinculat; el filibusterisme parlamentari; la petició de dictamen al Consell Consultiu..., si de tot això en diuen «tarannà manifestament consultiu»... –si d'això en diuen «tarannà manifestament constructiu»–, però tot va ser en va i no van poder impedir que la Llei s'aprovés.

Ai, però, de l'ingenu que es pensés que amb això ja podíem respirar tranquils, perquè allò que el Grup Parlamentari no havia aconseguit, el Govern estava disposat a aconseguir-ho al preu que fos, encara que per això calgués desoir el mandat del Parlament, encara que per això calgués vulnerar l'aplicació de la Llei. I és aquí on l'acció del senyor conseller de Governació, que fins llavors havia tingut una funció més aviat discreta, passa a tenir un paper destacat: farà tot el que podrà i més perquè la Llei no pugui aplicar-se.

Com ho fa? D'entrada, el mateix dia de les eleccions fa aquesta consulta a la Junta Electoral Central i demana quina és la forma com s'ha d'aplicar la Llei. Curiós govern nacionalista, sigui dit de passada, aquell que, en comptes de preocupar-se per aplicar les lleis aprovades pel seu Parlament, ratificades pel màxim òrgan consultiu de la Generalitat, s'adreça a un òrgan estatal per condicionar-ne l'aplicació!

Però, a més, a quin òrgan s'adreça? A la Junta Electoral, que, com s'ha posat reiteradament de manifest, és ben dubtós que tingui entre les seves atribucions la de pronunciar-se sobre qüestions com aquesta, en particular sobre la constitucionalitat de la norma, que, d'altra banda, comptava amb l'aval del Consell Consultiu.

I, a més, com ho fa el senyor conseller? En primer lloc, suscitant dubtes sobre la constitucionalitat de la norma. En segon lloc, suscitant dubtes inversemblants sobre la voluntat del legislador. Aquesta disfunció del terme

subsegüent, que veritablement és..., en fi, té algun aspecte gairebé de farsa, introduït a la disposició transitòria, que dimana directament, senyor conseller, del Dictamen del Consell Consultiu. I, en tercer lloc, amagant informació. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., amagant informació. Com diu el vocal Jordi Capó: «Al respecto debe señalarse que la Junta no ha tenido posibilidad de estudiar material relevante como el informe del Consell Consultiu, no remitido por la Generalitat a pesar de la petición en este sentido de la Junta, y sólo ha podido considerar unas alegaciones, figura que no parece muy compatible con la de consulta, por parte de quienes la elevaron» –és a dir, el Govern– «pero estas mismas alegaciones convierten a quienes las realizaron» –ho torno a dir: el Govern– «en instancia de parte» –que és el que han estat durant tot aquest procés: una instància de part.

En aquestes circumstàncies la Junta va emetre un dictamen que, com diu la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, fou elaborat «sin siquiera oír a los demás partidos políticos interesados en el proceso electoral municipal y posterior comarcal. Un dictamen no vinculante, ni a nivel administrativo ni menos jurisdiccional».

Doncs, bé, malgrat això, a les vuit del vespre, com han posat de relleu aquells que m'han precedit en la paraula, el dia de les eleccions, el senyor conseller compareix davant els mitjans de comunicació per donar a conèixer l'acord –gran victòria, victòria pírrica– i per indicar que el Govern de la Generalitat l'aplicaria –curiosa afirmació ja que a qui correspon d'aplicar-ho, com sabem, és a les juntes electorals provincials.

No és pas un fet aïllat en la seva actuació, senyor conseller. Hi ha hagut un menyspreu absolut pel principi de separació de poders, amb incursions contínues en l'àmbit del legislatiu, com hem vist, i amb intromissió, també, envers els òrgans judicials. En aquest sentit, podem dir, dissortadament, que vostè es troba plenament en sintonia amb els temps que corren a Espanya.

I al cap de dos dies més vostè dona a conèixer, enviant les funcions de les juntes provincials, aquella que hauria de ser la composició dels nous consells i desplega una activitat inusitada per aconseguir –i ho aconseguix– que les juntes es pronunciïn en aquest sentit. Fem els fets consumats, sembla ser la seva divisa. I com és normal els partits concernits recorren la decisió de les juntes davant el Tribunal Superior.

D'altra banda, el Parlament, escandalitzat per allò que és una vulneració claríssima de la Llei, aprova el 25 de juny una resolució, la 1984/VI, en què literalment constata l'actitud obstructionista del Govern i insta el Consell Executiu que no obstaculitzi el compliment d'allò que en la Llei esmentada es regula. El Parlament de Catalunya ha aprovat això. Volen resolució més clara? Volen conflicte institucional més obert?

Doncs, no haurà de passar ni una setmana –ni una setmana!–, l'1 de juliol, perquè el senyor conseller torni a desobeir el Parlament i promulgui una ordre escandalosa en què convoca la constitució dels consells; ordre del tot innecessària perquè el mecanisme de constitució

està previst en la Llei i que no té altra finalitat que els consells es formin d'acord amb la Llei antiga.

Fem els fets consumats, i tant que han actuat amb diligència! I tant que han actuat amb diligència!, fins i tot s'han volgut avançar a la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. L'ordre es publica el 9, però el 10 els cau com un cop de massa la Sentència del Tribunal: una sentència que desmunta, un per un, tots els arguments que ha anat esgrimint el Govern.

De moment no han recorregut la Sentència del Tribunal Constitucional. Esperem que aquí el seny prevalgui. Esperem que els ensenyaments de la història, la recent i la dels anys trenta, serveixin d'alguna cosa. Esperem que no hàgim de veure el Partit que sustenta el Govern, directament o indirectament, recurrent davant el Tribunal Constitucional. Torno a dir-ho: ni de manera oberta, ni de manera encoberta; seria un tristíssim colofó per a aquesta història.

Acabo, senyor president. Senyor conseller, vostès han tractat d'obstaculitzar i alentir l'acció del Parlament fent filibusterisme de tota mena. Han desobeït, de manera reiterada i a consciència des de l'Executiu, els mandats d'aquest Parlament. Han volgut instrumentalitzar i han menystingut el Consell Consultiu. Han tractat d'impedir l'aplicació d'una llei del Parlament sotmetent la seva aplicació a la decisió d'un òrgan estatal, la Junta Electoral Central, que no tenia competència al respecte. Han amagat, en fer la seva consulta a la Junta, de manera malèvola, el Dictamen del màxim òrgan consultiu de la Generalitat. Han tractat de condicionar l'actuació de les juntes electorals provincials i d'arrogar-se les seves funcions. Han volgut constituir els consells comarcals sense esperar la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, la màxima instància judicial. Han equiparat el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, quan ha emès una sentència modèlica que els és desfavorable, a la Junta Electoral, i han rebaixat així la seva importància. Han menystingut i utilitzat de manera partidista el Parlament, el Consell Comarcal, els ajuntaments on governen i el mateix Govern de la Generalitat. Han incomplert la primera obligació de tot govern, que és complir i fer complir les lleis i, a més, han mentit de manera reiterada sobre quines eren les seves veritables intencions en aquest procés. Encara no hem sentit, senyor conseller, ni una sola paraula de rectificació; ni per part seva, ni per part de cap membre del Govern.

Aquesta Diputació, aquest acte d'aquesta tarda, és la darrera oportunitat que tenen per fer-ho. Què esperen?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp. Té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, agrair al conseller de Governació i Relacions Institucionals la seva exposició, que crec que ha estat una exposició clara i clarificadora, i alhora pedagògica per a tots aquells que l'hagin volgut escoltar; si

més no, el nostre Grup agraeix l'esforç que ha fet de posar el que en dirien «els punts sobre les is». Perquè, clar, és evident, senyores i senyors diputats, que avui ens trobem aquí per un fet que ha succeït, doncs, els darrers dies, la darrera setmana, que és una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que acorda la nul·litat d'un acord, d'una resolució de la Junta Electoral Central; que aquesta Junta Electoral Central, doncs, la va comunicar a les juntes electorals provincials, i que, en funció d'això, les juntes electorals en el seu conjunt van aplicar la Llei.

Per tant, avui no estem aquí per una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estigui posant en qüestió ni cap acte, ni cap disposició, ni cap acord del Govern de Catalunya; això ho tenim clar. Espero que ho tinguem clar, perquè, si això no es té clar, el nivell de confusió amb què alguns grups d'aquí estan jugant, ratlla certament la mala fe, senyor Nel·lo. Això sí que ratlla la mala fe, perquè per confondre, realment, vostès en saben molt.

I, en aquest sentit, aquí està clar que la Junta Electoral Central –per cert, senyor president, que no és de Convergència i Unió: la Junta Electoral Central, com ha dit el conseller de Governació i Relacions Institucionals, està formada per vuit magistrats del Tribunal Suprem, per quatre catedràtics de dret; que la presideix el president del Tribunal Suprem– va dictar una resolució. Per tant, si aquesta Resolució no coincidia exactament amb la voluntat d'alguns membres d'aquesta cambra, devia ser o perquè la norma estava mal feta –que és una possibilitat–, o bé perquè hi havia un dubte real d'interpretació, hi havia un dubte real.

La prova és que avui ens trobem amb dos organismes jurisdiccionals: un d'estrictament jurisdiccional, un altre d'unes característiques diferents, però especialitzat en processos electorals, senyor Nel·lo. Perquè, evidentment, vostè pregunta, diu: «Per què s'ha anat a la Junta Electoral Central a preguntar temes electorals?» Home, i a qui s'han d'anar a preguntar els temes electorals, l'aplicació d'una llei? En l'aplicació d'una llei, com ho demostra l'acord de la Junta Electoral, hi havia base, en aquest cas, per provocar una confusió com la que s'ha provocat per una situació mal resolta per part, en aquest cas, del legislador. (*Veus de fons.*)

I saben què diu la Junta Electoral Central quan parla d'aquest tema, defensant la interpretació que va abonar la Junta Electoral? Diu: «Una interpretació diferent de la que deia la Junta Electoral...» –que, recordem-ho, determinava que la disposició transitòria segona de la Llei s'havia d'entendre que no era aplicable en el procés actual, perquè parlava de «procés subsegüent», i el procés que ara està succeïnt és el procés actual, no és el procés subsegüent–, deia: «Una interpretació diferent d'aquesta, de la que es postula, resultaria manifestament contrària als principis de seguretat jurídica i de la interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics, que en cap cas s'ha de suposar que el Parlament de Catalunya hagi intentat trencar, així com el principi de confiança.» Perquè de tots és conegut –i ja que abans es parlava de classes de dret administratiu– que, una vegada s'inicia un procés de selecció, la normativa no pot ser variada.

I aquest era el tema que estava en qüestió en aquí. Hi havia un decret del Govern que determinava una normativa, i aquest Govern, que ha fet un decret, quan s'ha posat en marxa un procés electoral, es troba amb una llei que ve posterior i que hi ha una col·lisió de normes claríssima, i, per tant, pregunta a la Junta Electoral Central, que és l'aplicable... I, evidentment, la col·lisió de normes no és pel valor jurídic del Decret i de la Llei, que no seria cap col·lisió; la col·lisió de normes, senyor Nel·lo, no es produeix pel valor jurídic del Decret i de la Llei, ho repeteixo, que no tindria cap mena de problema. És perquè, lògicament, el Decret posa en marxa un procés de convocatòria d'elecció que fa que el Govern preguntí a la Junta Electoral.

Per tant, l'actitud del Govern de la Generalitat ha estat estrictament escrupolosa a intentar evitar un conflicte, doncs, com el que el Dictamen del Consell Consultiu –per cert, els vots particulars del Consell Consultiu– ja avisava que podia succeir –els tres vots particulars del Consell Consultiu. Tres vots particulars que no he escoltat que hi hagi fet referència cap diputat dels que han parlat fins ara. Sí que el senyor Nel·lo feia referència al vot particular del senyor Capo, em sembla que és, a l'acord majoritari de la Junta Electoral Central. Quan els vots particulars van a favor, llavors sí que hi fan referència; quan no van a favor, es callen.

Parlant de dictàmens del Consell Consultiu –que és un dictamen sempre jurídic a tenir en compte, però és un dictamen no vinculant–, el Dictamen jurídic del Consell Consultiu va ser en el seu moment publicat per aquesta cambra en el corresponent *Butlletí*; per tant, era públic. I, a partir d'aquí, la transcendència que en aquests moments se li ha volgut donar sempre, que el Govern no va actuar correctament en no enviar aquest Dictamen al Consell Consultiu quan es feia la consulta, és una situació realment fictícia, perquè era conegut, aquest Dictamen, estava publicat. És més, l'acord de la Junta Electoral es va produir el dia 25 de maig, el primer acord; el segon acord, a resultes de peticions de les juntes electorals provincials, es va produir l'11 de juny, quan per totes bandes s'havia fet referència al Dictamen del Consell Consultiu. I la Junta Electoral Central es va ratificar amb els mateixos elements, en els mateixos extrems que havia dictat al seu primer acord.

En conseqüència, aquí estem, diguéssim, davant d'una situació en què el Govern de Catalunya, que no té la funció d'interpretar la Llei –qui la interpreta són els tribunals, qui la interpreta són els òrgans especialitzats–, ha actuat correctament i amb prudència, que és demanar a l'òrgan corresponent l'aplicació, com s'havia d'interpretar aquesta Llei.

De la mateixa manera que, quan s'ha plantejat que durant tot un procés s'han produït temes d'obstruccionisme i de mètodes de filibusterisme –que això ha estat utilitzat també per diversos intervinents–, no sé què s'hauria d'entendre exactament per aquests termes, quan això ho han utilitzat fa escassament tres setmanes per demanar dictamen d'un projecte de llei com és el de turisme de Catalunya, com és un altre projecte de llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient, i que possiblement farà que aquestes normes

no siguin aprovades en aquesta legislatura. Això no deu ser filibusterisme, això ha de ser una altra cosa.

Però, és més, quan el Dictamen del Consell Consultiu arriba al Parlament i arriba, com assenyalava el conseller, marcant quatre possibles elements d'inconstitucionalitat –quatre: dos articles i dues esmenes d'un grup parlamentari–, està més que justificada la petició d'aquest Dictamen. Per altra banda, absolutament legítima, des del punt de vista reglamentari i legal.

Per tant, la utilització de fraseologia com la que s'utilitza aquí de forma reiterada, doncs, cau pel seu propi pes. Aquí el Govern ha actuat d'una forma clara, des del punt de vista de defensa de la pròpia legalitat, i, en aquest sentit, en el moment en què el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya qüestiona l'acord que han pres les juntes electorals provincials, que són les que realment apliquen la Llei, com s'ha dit aquí abans –no és el Govern que aplica la Llei; per tant, no sabem exactament, totes aquestes reserves mentals que vostès han anat aquí desgranant, fins a quin punt tenen una solidesa com per poder dir el que han dit–, en aquell moment el Govern pren l'acord de convocar els consells comarcals el dia i hora que corresponguin in evidentment, sense produir cap mena de recurs, com vam anunciar en el seu dia. Ni per part de Convergència i Unió ni per part del Govern de Catalunya hi ha hagut recursos en aquesta Llei.

Quantes vegades hem llegit a la premsa, aquests darrers dies, per part del Grup Socialista especialment, i altres grups també –però sobretot el Grup Socialista, que s'ha especialitzat en això–, a dir que el Govern havia presentat un recurs com el que l'any 30 s'havia fet amb la Llei de contractes, el Tribunal de Garanties Constitucionals...? Escolti, no hi ha cap recurs presentat, no diguem mentides. Si es posa la paraula «mentida» a la boca del senyor Nello, doncs, que se l'apliqui ell en aquest cas, perquè segurament recordarà que això ho ha dit, i ho ha dit de forma reiterada.

Aquí, certament, no entrarem a valorar la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, perquè no hi volem entrar, però sí, certament, que des de la posició... Nosaltres l'acatem, aquesta Sentència; però són sentències que tenen més fonaments polítics que jurídics, com també tenia en el Consell Consultiu més fonaments polítics que jurídics, eh? Però, en tot cas, aquí, no hi entrarem, entre altres coses perquè, com hem dit abans, nosaltres acatarem aquesta Sentència i, en conseqüència, doncs, no presentarem cap recurs sobre aquestes.

En definitiva, senyores i senyors diputats, no s'ha posat en qüestió en cap moment quina és l'aplicació d'una llei del Parlament en el sentit de no voler-la complir, sinó que davant d'una situació mal resolta –mal resolta– pel legislador, s'havia de consultar quina era la interpretació que s'havia de fer de la norma. Això es va fer en el seu moment per part del Govern, això té unes resolucions d'òrgans especialitzats que van donar la seva opinió, i el Govern el que ha fet ha estat, com deia el conseller, auxiliar, en aquest cas, comunicar els resultats provinents d'aquesta interpretació.

Vull agrair, senyor conseller –i amb això acabo, senyores i senyors diputats, senyor president–, vull agrair-li la informació que vostè va fer el dia de les eleccions, perquè una de les coses que queden clares avui és que molts grups aquí estan preocupats per la seva intervenció del dia 25 de maig, i el dia 25 de maig, a les set de la tarda, quan es va produir el coneixement d'aquest d'acord de la Junta Electoral Central, amb la confusió que es va produir en aquell moment, el que havia de fer el Govern de Catalunya era fer el que vostè va fer, senyor conseller: sortir i explicar el que acabava de succeir. (*Veus de fons.*) Això és el que s'havia de fer. A partir d'aquí, escolti, ja hi han òrgans jurisdiccionals que prenen les decisions i que finalment són les que s'han d'aplicar.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara l'honorable conseller.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo en la meua intervenció he intentat posicionar l'actitud i, de fet, l'activitat del Govern amb relació al moment posterior –moment *posterior*– a l'aprovació de la Llei. Per què? Doncs, perquè el Govern no ha tingut ni pot tenir cap actuació en el procediment de l'elaboració de la Llei. I, per tant, el moment en què el Govern comença a actuar és, aplicant la Llei –aplicant la Llei–, després de la seva aprovació. Per tant, totes les rèpliques i els comentaris que s'han fet amb relació a les actuacions del Govern abans de l'aprovació de la Llei són argumentacions que entenc que les portin aquí, però que, en qualsevol cas, no desvirtuen en absolut l'informe que els he posat a la seva disposició en aquest sentit.

Ara discutim si Catalunya té o no té una llei electoral? Ara discutim òrgans de l'Estat, que, vulguem o no vulguem, hi som, i, per tant, discutim el respecte o no el respecte a la Constitució i a l'Estatut? Jo crec que no és el moment, aquest. I, per tant, si hem de discutir si hi ha Junta Electoral Central o no, no és el moment; si hem de discutir si hi ha llei electoral a Catalunya o no, crec que no és el moment. I la meua intervenció, hi insisteixo, ha estat per fer un debat jurídic, i no un debat polític. Per què? Perquè totes les actuacions que s'han fet per part del Govern estan avalades, manades i dirigides per un contingut exclusivament legal –per un contingut exclusivament legal. Hi insisteixo, si nosaltres, per exemple, publiquem una ordre de constitució dels consells comarcals, no ho fem perquè no tenim res més a fer; ho fem perquè la Llei, la normativa electoral, totes les vegades que hi ha hagut eleccions municipals, i les lleis, en els articles a què m'he referit abans, diuen que hem de fer això. I fem això per aquest motiu, per ajudar a la constitució dels consells comarcals, no per una altra cosa.

Interpreto que el fet de publicar una ordre seguint les instruccions del que hi havia en aquell moment, aclarint els dubtes d'aquella possibilitat de dubte de la Llei

feta per la Junta Electoral Central..., vostès estan demanant que el Govern incompleixi la Llei i no apliqui la Llei que en aquell moment s'havia d'aplicar d'acord, hi insisteixo, amb el criteri de la consulta?, que vincula les juntes electorals provincials, no el Govern: vincula les juntes electorals provincials. Qui va fer la proclamació dels consellers comarcals no és el Govern; qui va fer la proclamació són les juntes electorals provincials. I, com he explicat abans, a partir de la proclamació de les juntes electorals provincials, comença a córrer el termini per a la seva constitució. M'estan dient vostès que el Govern havia d'incomplir aquesta normativa i, per tant, no havia de publicar aquesta ordre? Si no haguéssim publicat això, els consells comarcals haurien estat desorientats, i el que fem nosaltres és fer-ho d'acord amb la llei, hi insisteixo, i amb l'acord de la Junta Electoral Central.

Jo crec..., amb tot el respecte els ho dic, però jo no he vingut aquí ni a polititzar la judicatura ni a judicialitzar la política, i crec que algunes persones que han intervingut sí que ho han fet, no?, i, en qualsevol cas, hi insisteixo, tota l'actuació del Govern de la Generalitat ha estat basada en normatives. No hi ha cap actuació que s'hagi fet que no hagi estat emparada per la normativa, tota, qualsevol. Hi insisteixo: tinc la sensació que portaven el discurs, perquè totes aquestes crítiques que vostès han fet són les mateixes que han anat fent fins ara, sense considerar aquesta intervenció que he fet, no?

Jo constato, per tant, el respecte que es té a les diferents institucions i que hi tenen els diferents grups parlamentaris. Si parlem de l'inici del procés, jo crec que hauríem d'introduir un concepte, que és el quatre contra un –el quatre contra un–, en l'inici del procés, el quatre contra un, claríssimament. Hi havia realment una voluntat de modificar els consells comarcals?

El senyor Fernández Díaz ha fet una referència... Escolti, la Llei va aportar moltes mesures, és veritat, moltes més millors. En la meua intervenció els ho he dit: Convergència i Unió i el Govern, i no parlo per Convergència i Unió, parlo pel Govern, ha respectat el contingut de la Llei, tot el contingut de la Llei, i l'ha aplicat. I jo he citat millores: la creació del consell d'alcaldes, la Comissió Assessora Comarcal de Catalunya, la simplificació del procediment de modificació de les demarcacions comarcals, la nova regulació de les competències comarcals, la simplificació del procediment d'elaboració dels programes d'actuació comarcal, l'establiment del principi de lleialtat institucional. Tot això són millores en les quals el Govern té l'obligació de creure i d'aplicar-ho, i ho aplica –i ho aplica–, com en totes les altres coses.

En totes les seves declaracions han dit que el Govern incomplia la normativa, però no han dit quina normativa incomplim, perquè ens acusat..., i tinc una llista i un reguitzell important d'acusacions al Govern, «mentiders», «filibusterisme»... Tinc un dubte sobre si explicar quin és el contingut del *Diccionari de sinònims* de «filibuster» i el de la *Gran enciclopèdia catalana*, per veure si realment aquesta actitud de què vostès acusen el Govern de fer s'ha constatat. I, si volen, els els diré. Miri, el *Diccionari de sinònims* del Franquesa..., «fili-

buster» diu «pirata» i «revolucionari». Aquesta és l'actitud que vostès estan atribuint al Govern de la Generalitat? Miri, la *Gran enciclopèdia catalana... (Remor de veus.)* Perdó –perdó. La *Gran enciclopèdia catalana* defineix «filibuster». Primer, diu: «Pirata de la mar de les Antilles durant el segle XVII.» Aquesta és l'atribució que vostès fan a l'actuació del Govern en això? (*Veus de fons.*) Aquesta... Segon, segona accepció de «filibuster»: «Nom donat al qui treballava per l'emancipació de les colònies castellanques d'Amèrica, sobretot a Cuba, del segle XIX.» Aquesta és l'accepció que vostès donen quan utilitzen la paraula «filibuster»? Tres, tercera accepció –tercera accepció–, diu: «Que practica l'obstruccionisme dins del parlament, dificultant la sanció de projectes per mitjà de discursos inacabables.» El Govern, hi insisteixo, no ha participat en l'elaboració de la Llei ni en el procés parlamentari. Són els diputats, d'acord amb el poder legislatiu d'aquesta cambra, qui fan tot el procés, i, per tant, entenc que jo, la meua persona, difícilment... (*remor de veus*), perdó, la meua persona, difícilment, pot haver obstruït en el debat parlamentari l'aplicació i l'aprovació d'aquesta Llei. Hi insisteixo: el meu màxim respecte al procés legislatiu del Parlament de Catalunya.

Valoració de la Sentència: no la valoro, la Sentència. Podria interessar-me valorar la Sentència, i, si em permeten, només en faré un comentari: tant el Dictamen del Consultiu com la Sentència avalen el fet que hi ha dos processos independents, un és el municipal i l'altre, el comarcal.

Quants passos s'han donat per part dels partits polítics, si hi ha aquesta separació de processos, quants passos s'han donat en el primer procés municipal per complementar el comarcal? Quants passos hi ha? Si això és així, i si hi ha aquesta separació de poders, havent-se donat aquests passos, per què no poden permetre vostès que hi hagi un dubte sobre quin ha de ser el moment a partir del qual s'ha d'aplicar la Llei d'acord amb el contingut de la Llei del Parlament? I aquí tenim la paraula «subsegüent». Si hi ha un sol procés, la paraula «subsegüent» significa el següent procés; si hi ha dos processos, la paraula significa..., segurament com s'ha interpretat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que jo respecto, que el Govern ha respectat sempre, i, per tant, com vostès diuen que hi ha una sentència que «rebrega» el Govern, m'ha semblat interpretar la paraula... Vull dir: per què rebrega el Govern, si el Govern no ha interposat cap recurs?..., i perquè el Govern l'únic que ha fet és una consulta a la Junta Electoral Central. És que fer una consulta a la Junta Electoral Central és incomplir la normativa? És que vostès estan negant al Govern la possibilitat de fer una consulta a la Junta Electoral Central, un tràmit absolutament jurídic des del punt de vista de la valoració sobre la interpretació d'una normativa? I insisteixo que la Junta Electoral Central, ens agradi o no ens agradi, és l'òrgan que ha de resoldre aquestes qüestions, però no perquè ho diga jo o perquè ho diga el Govern, perquè ho diu la Llei, i, per tant, si vostès estan vetant el Govern perquè pugui fer aquesta consulta, estan vostès en contra d'aquesta Llei? Estan vostès provocant que hi hagi rebellió legislativa del Govern per no fer allò que la Llei

li permet fer en aquest cas? Hi Insisteixo: la valoració del Govern és que hem actuat sempre en aquest sentit.

Parlem del Dictamen del Consultiu, i em permeto fer unes reflexions sobre això. Primer: la Junta Electoral Central disposava del Dictamen del Consell Consultiu –la Junta Electoral Central disposava del Dictamen del Consell Consultiu. Segon, el Dictamen del Consell Consultiu ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, que no crec que sigui una publicació que no mereixi el respecte, la consulta i l'interès de qualsevol persona que tingui interès en això. Tercer, el Dictamen del Consell Consultiu el que va fer és un dictamen abans de l'aprovació de la Llei –abans de l'aprovació de la Llei–, i el que va fer després la Llei, quan va ser aprovada, va ser introduir dos aspectes, les disposicions transitòries final i segona, que són les que no han estat objecte del Dictamen del Consultiu, i, per tant, això és el que provoca aquest dubte d'interpretació i d'aplicació de la Llei. Per tant, nosaltres..., no diguin més que el Govern no creu i no acorda el Dictamen del Consultiu, perquè no és veritat. Nosaltres, quan acatem la Llei publicada i aprovada pel Parlament de Catalunya acatem el Dictamen del Consultiu. Per què? Entre d'altres coses, perquè el Dictamen del Consultiu s'incorpora a la Llei, o no? O no? Quan se fa el Dictamen del Consultiu i el Parlament rep el Dictamen del Consultiu, que no s'incorporen les prescripcions del Dictamen del Consultiu a la Llei? Que no es treuen els elements d'inconstitucionalitat a què el Dictamen del Consultiu està fent referència? Sí que s'hi incorporen. Per tant, si s'hi incorporen, i després s'aprova una llei diferent, i després aquesta Llei s'ha d'aplicar, és quan surten i quan sorgeixen els dubtes del Dictamen del Consell Consultiu. Per tant, no diguin més que el Govern passa o no vol fer cas o no té en consideració el Dictamen del Consultiu, perquè sí que l'hi té i perquè, precisament, després del Dictamen del Consultiu, quan s'aprova la Llei, són..., i és quan sorgeixen els dubtes, i dubtes no plantejats pel Govern, plantejats per altres institucions legítimes i que entenc també que poden fer el seu paper, no?

Vull fer una última referència al Dictamen del Consell Consultiu, que l'he fet abans, però que l'he de tornar a fer, que diu, pàgina 53 –pàgina 53–..., que això, hi insisteixo, dins del contingut del Dictamen del Consell Consultiu, diguin-me vostès si no provoca dubtes sobre la seva aplicació després d'aprovar la Llei. Diu: «El respecte al principi de seguretat jurídica reconegut per l'article 9.3 de la Constitució espanyola permet una afirmació prèvia de caràcter general.» Què vol dir, això? Doncs que, amb caràcter general, hem de tindre en compte aquest posicionament del Dictamen del Consultiu, no d'un altre òrgan, del Dictamen del Consultiu, i en base a aquesta consideració de caràcter general i prèvia que fa el mateix Dictamen del Consell Consultiu és quan després se sobreveuen les preguntes i els dubtes sobre la seva aplicació..., que el Govern també té aquests dubtes. Diu: «En un procés electoral» –en un procés electoral– «la legislació aplicable ha de ser la que està vigent en el moment de la seva iniciació.» Si fem un repàs molt succint al procés electoral local, que no municipal –aquí hi ha un petit dubte, les eleccions són locals, no són municipals, perquè si fossin municipi-

pals, només serien dels ajuntaments, i són locals perquè són dels ajuntaments i els consells comarcals–, s'inicia el dia 1 d'abril (*veus de fons*)..., i de les diputacions –gràcies, senyor Nadal–, i de les diputacions, s'inicia el dia 1 d'abril. Per tant, si fem cas a aquesta «afirmació prèvia de caràcter general» del Dictamen del Consell Consultiu, diem que la legislació vigent en el moment de la seva iniciació, d'aquestes eleccions locals, és la Llei 6/1987, no la Llei 8/2003. I segueix dient: «Sense que s'hagin d'acceptar posteriors innovacions normatives que modifiquin de forma apreciable les regles establertes per al seu desenvolupament.»

Diguin vostès si aquesta «afirmació prèvia de caràcter general» del mateix Dictamen del Consell Consultiu no pot portar, afegir i donar llum a dubtes sobre l'aplicació d'un aspecte molt petit de la Llei, no de tota la Llei. Han fet declaracions, vostès, que nosaltres estem en contra de la Llei, que hem recorregut contra la Llei, que no acceptem la Llei de consells comarcals. Això no és veritat. Nosaltres, simplement, hem consultat sobre l'aplicació d'una disposició transitòria segona, no hem fet res més que això, complir la Llei. Hi insisteixo: el Govern ha acatat el desconeixement... Perdó, hi havia una referència sobre els recursos: el recurs per plantejar és davant del Tribunal Constitucional tres dies després de dictar Sentència, i els tres dies ja han passat, i, que jo sàpiga, el Govern no ha presentat recurs, i, que jo sàpiga, la federació de Convergència i Unió tampoc no ha presentat recurs. Per tant, no... Jo he entès que vostè plantejava el dubte de si se presentaria recurs davant d'aquesta Sentència del Tribunal Superior. No s'ha presentat el recurs i ja no hi ha opció que es presenti recurs. Hi insisteixo: el Govern ha acatat la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, igual que va fer quan hi va haver la decisió de la Junta Electoral Central, i ha fet el que havia de fer d'acord amb la Llei –Llei orgànica, marc constitucional, etcètera–, ha fet, el Govern, el que diu la Llei i el que mana la Llei; el Govern mai ha dit quina normativa s'havia d'aplicar; l'únic que va fer és elevar una consulta a l'òrgan competent en matèria electoral; la voluntat del Govern ha estat la d'unificar el criteri en totes les juntes electorals provincials, que són les qui són els òrgans competents per fer tot el procés electoral; el Govern ha defensat la seguretat jurídica i els altres principis constitucionals i jurídics, i no ha actuat, en cap cas, sota l'òptica partidista o per qualsevol altre interès que no sigui el respecte al dret i el respecte a l'interès general, i el Govern no ha utilitzat cap procediment impropï en tot aquest procés, hi insisteixo, no ha utilitzat cap procediment impropï. Vostès no me l'han sabut dir. Tot el que s'ha fet ha estat avalat, hi insisteixo, per la Llei. El Govern no ha recorregut mai contra cap resolució –no ha recorregut mai contra cap resolució– en aquest procés, perquè tampoc ha presentat mai cap recurs en aquest procés; el Govern no ha presentat cap recurs contra cap llei del Parlament –no ha presentat cap recurs contra cap llei del Parlament–, i, finalment, el Govern, hi insisteixo, ni ha mentit ni ha obstruït, ni, molt menys, ha ocultat informació en tot aquest procés, i, per tant, no ha falsejat cap realitat, tal com se l'ha acusat, crec que injustament, per part d'algunes persones.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Ara, un segon torn de cinc minuts per a cada grup. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, abans d'entrar en el torn, i com a qüestió prèvia i d'acord amb el Reglament, demanaria que es llegís la conclusió final del Dictamen del Consell Consultiu. El Reglament diu que qualsevol diputat pot demanar que es llegeixi alguna norma que pugui il·lustrar el debat. Demanaria que es llegís la conclusió del Dictamen del Consell Consultiu.

El president

Un segon. Sí, prego que el vagin a buscar. (*Pausa llarga.*) Senyor Ribó, se li demana quina conclusió demana de què es parli, que es llegeixi.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, en tindria prou amb... Són molt breus, les conclusions... No, no els raonaments jurídics, l'apartat final de conclusions del Dictamen.

El president

Molt bé.

El Sr. Ribó i Massó

És mitja pàgina.

(*Veus de fons.*)

El president

L'última conclusió, eh?, la setena. Prego al senyor secretari que la llegeixi.

El secretari segon

«En el cas que s'aprovi alguna de les esmenes numerades com a 20, 21, 23 i 25, que modifiquen la fórmula electoral per a l'assignació de llocs en els consells comarcals, la normativa modificada només podrà ser aplicada a les eleccions de consellers comarcals de l'any 2003 si la seva entrada en vigor s'ha produït amb anterioritat a la data que resulti d'aplicació d'allò previst a l'article 20.4 de la Llei 6/1987.

»En aquest cas, i per tal de garantir la plena efectivitat del principi de seguretat jurídica, proposem, si és aquesta la voluntat del legislador, la introducció d'una disposició final que precisi l'aplicació i entrada en vigor de la Llei, així com una disposició transitòria que protegeixi els interessos de les agrupacions d'electors que eventualment haguessin fet la comunicació a què es refereix l'esmentat article 20.4 amb anterioritat a aquesta entrada en vigor, d'acord amb la motivació expressada en el fonament v.5.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari...

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, una qüestió d'ordre...

El president

Sí?

El Sr. Camp i Batalla

...és que hi ha una altra conclusió abans que aquesta que també seria interessant que es llegís.

El president

Quina? La..., sap quina és? (*Pausa.*) L'anterior, la sisena?

El Sr. Camp i Batalla

La que acorda..., planteja la inconstitucionalitat de dos articles i dos esmenes...

El president

La sisena... (*Veus de fons.*)

El secretari segon

Cinquena... (*Veus de fons.*) «L'esmena número 3, d'addició d'un nou apartat 2 a l'article 2 de la Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/87, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal, és inconstitucional.»

Sisena. «L'esmena número 16, de modificació de l'article 14.2 de la Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/87, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal, en el seu darrer incís, en la mesura que estableix en alguns casos que l'informe del consell d'alcaldes és vinculant, és contrària a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.»

El president

Moltes gràcies. Espero que no hi hagi cap més lectura, i no ho fem com els àrabs, d'avall amunt, perquè provocaria una certa confusió. Té la paraula, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. A mi, les pel·lícules de pirates m'agraden molt; els trobo molt simpàtics, especialment quan surt el Capità Hook, etcètera. Però, senyor conseller, li he fet llegir aquest tros perquè ja n'hi ha prou, de llegir els dictàmens del màxim òrgan consultiu de la Generalitat de Catalunya, el qual vostès van ignorar.

Vostè no pot rectificar. I el seu Govern no pot rectificar. A aquestes alçades no poden rectificar. I li diré per què. Perquè estem en vigílies electorals. Vostè ho ha dit molt bé: «El Govern no vol entrar en el legislatiu.» Això és una veritat absolutament mentidera, perquè el Govern, en totes les democràcies modernes, té la màxima iniciativa legislativa, té una majoria parlamentària per seguir

les iniciatives legislatives. És el que està dient tothom que analitza les democràcies modernes.

Què els va fallar? La majoria parlamentària. Aquí comença el problema. Ningú es creia que el PP aguantaria fins al final en aquesta qüestió. Jo tampoc, senyor conseller, eh?, jo tampoc. (*Remor de veus.*) Miri..., imaginis, eh?

Però aquesta és la raó. No vulgui dir que vostès respecten el legislatiu. La seva sorpresa és que aquella majoria parlamentària que es creien tenir sòlida en els temes fonamentals els va fallar. I els va fallar pel que sigui. Ja ho explicarà el senyor Fernández Díaz, si vol. O vostès. Però els va fallar. I, per tant, no ens vingui aquí a explicar històries que no tenen res a veure amb la qüestió que estem treballant.

Miri, vostès van fer una cosa molt greu, que és portar la Llei a la Junta Electoral Central. No hi havia cap motiu *institucional*. Ni un. S'havien complert tots els requisits dels procediments previstos a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i a les lleis que el desenvolupen. I això és un precedent greu. I és un govern i és una conselleria, senyor Pelegrí, que per segona vegada es converteix *de facto* en tribunal constitucional. Ja ho van fer amb el concurs d'accés al Cos d'Advocats.

I jo li faig dues preguntes, que vostè ni hi ha fet esment. Per què no ho van comunicar al Parlament? Tant respecte al legislador..., si portaven la Llei a la Junta Electoral Central, per què no ho comunicaven al Parlament? Quina por o recel hi havia a comunicar això al legislador?

I segona pregunta. Per què, sabent que els terminis són tan curts –que vostè ho sap perfectament, ha donat lliçó a algú d'aquí sobre els tres dies del Tribunal Constitucional–, va tenir la idea de convocar els consells comarcals a constituir-se el dia 12? Imaginis que la Sentència hagués sortit el 12 al matí. S'imagina el batibull que hi hauria hagut als consells comarcals, constituint-se amb la Sentència a les mans?

Senyor conseller, jo li torno a dir que vostès, que tant s'omplen la boca de nou Estatut i de sobirania, han ignorat l'autogovern i el Consell Consultiu i han anat a buscar la via més alambinada contra una llei del Parlament de Catalunya, buscant interpretacions. No vulgui ara fer aquí el nen que no ha trencat cap plat: no era una pura consulta, es buscava la *suspensió* d'una llei del Parlament de Catalunya.

Senyor conseller, la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya diu literalment, sobre la paraula «subsegüent», «ninguna duda puede existir»; em sembla que més clar no ho pot ser: «ninguna duda puede existir». Escolti'm, i ara –ara– és el darrer acte que tenim a les mans, i, si vostès no han recorregut, ja és el que hi posa punt final.

Per tant, jo, com a Govern, li demano la seva valoració política d'aquest fet, no que ens remunti a les interpretacions dels diccionaris, dels filibusters i dels..., no, ara, com a Govern que tant diu que acata, té una sentència que diu que «ninguna duda puede existir». I, a més –a més–, senyor conseller, es tracta de valorar no jurídicament, valorar políticament els fets. Som al Parlament,

no estem en un vista al Tribunal Constitucional o al Tribunal Superior, estem en el Parlament de Catalunya. I vostè, com a Govern, no ho ha valorat gens. Perquè no pot. Perquè no pot, senyor conseller. Aquest és el drama del tema.

El tema més important del 25 de maig era anunciar la resposta de la Junta Electoral Central? Em sembla que a les cues dels col·legis electorals hi havia una gran confusió perquè la gent no sabia com havia de votar respecte als consells comarcals. Hi ha via una confusió multitudinària!

Jo li demano que, per sortir d'aquesta confusió, ara comparegui al mateix *prime time* als mitjans de comunicació per dir, no que la Junta Electoral Central els ha donat la raó, que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya els ho ha capgirat. Per què no ho fa? Continuem tan, tan confosos que seria bo que, la confusió, ara l'aclarissin amb això del Tribunal Superior.

Senyor conseller, és que la responsabilitat per part seva és absent. Aquest és el problema de la compareixença seva en aquesta Diputació Permanent.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Tot i que, al nivell de la filmografia, el gènere de la pirateria sembla que estava a punt d'extingir-se, tot i que ara sembla que aquest estiu se n'estrenarà una, que em sembla que es diu *La perla negra*, o sigui que jo hi aniré perquè m'agrada el gènere (*remor de veus i rialles*), li vull concretar que, en tot cas, la definició apropiada... –perquè vostè ha dit que el Govern no però el Grup sí, no?–, la definició apropiada per al grup que practica la pirateria sota el paraigua del Govern és la de «corsari». Per tant, segurament han actuat de corsaris del Govern el Grup que ha jugat a obstruir.

Vostè diu que no ha actuat d'una forma partidista. I malgrat tot ens retreu aquí un altre cop la cantarella, que ja no fa ni fred ni calor, del quatre contra un. I vull recordar una nota sortida de la seva Conselleria –no d'Unió Democràtica, no, de la seva Conselleria– on titllava Esquerra Republicana d'haver-se venut per trenta monedes d'or; nota de Conselleria, d'un alt nivell, com es veu, d'*expressió*, eh?

Resulta que el quatre contra un, de fet, a la pràctica, durant la legislatura hem hagut d'aguantar, en ocasions importants, en la major part d'ocasions, el dos contra tres. I vostès només s'esveren i treuen aquest fantasma en dues ocasions, curiosament: quan es posa en qüestió un model d'elecció que és menys democràtic que el que es proposa i quan s'intenta crear una comissió d'investigació sobre ús fraudulent de diner públic per a enquestes. És l'únic moment on, curiosament, hi ha una ruptura aparent –ja estem a final de legislatura– amb el Partit Popular. L'únic moment. I miri si n'han tingut, d'ocasions de sortir d'aquest dos contra tres al llarg de

la legislatura: recursos d'inconstitucionalitat que s'han hagut de presentar per vulneració de l'Estatut, onze dictàmens del Consultiu i multitud d'ocasions on vostès, per passiva, han donat ales a un govern a Madrid que ha provocat la involució social, democràtica i autonòmica.

Per tant, no tregui l'espantall, senyor conseller, l'espantall del quatre contra un, perquè això ja no s'ho creu ningú.

Segona qüestió. Va ser publicat, va sortir publicat, després vostès no han executat l'amenaça, però va sortir publicat, l'amenaça de recórrer al Constitucional. Va sortir publicat. I, en qualsevol cas, recórrer a un organisme estatal, per un govern que es diu nacionalista, per obstaculitzar decisions d'organismes com el Parlament de Catalunya o el Consell Consultiu ja diu molt d'un final de cicle. Diu vostè: «Ara no és hora de parlar que no hi ha junta electoral de Catalunya.» Doncs sí, forma part del mateix paquet. Al final d'un cicle determinat ens trobem amb un enrenou en el qual es creuen: u, la manca de llei electoral a Catalunya, que provoca que vostès recorrin a un organisme estatal, perquè no n'hi ha un de propi; dos, vostès autolimiten l'autogovern de Catalunya precisament recorrent a organismes exteriors. És a dir, és tot un símbol d'un final d'etapa, d'una posició subalterna i subsidiària.

Per tant, per totes aquestes actuacions, senyor conseller, nosaltres entenem que caldria que dimitís. I, en tot cas, el que queda clar és que, si vostè ha executat la política que li ha manat el conseller en cap, aquest conseller en cap, davant de totes aquestes actuacions, queda inhabilitat als ulls dels ciutadans com a candidat que es presenta com a nacionalista a la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, gràcies, senyor president; únicament per fer tres precisions i dos breus conclusions.

La primera, honorable conseller. Bé, jo crec que no és acceptable el fet que vostè hagi avui ratificat el fet que el Govern de la Generalitat no va portar el Dictamen del Consell Consultiu dintre de la documentació que va lliurar a la Junta Electoral Central perquè es posicionés al voltant de la consulta que el Govern de la Generalitat de Catalunya va formular en ocasió de l'aplicació del sistema electoral dels consells comarcals. No és d'aplicació i no és acceptable aquest fet. És a dir, dir que estava publicat, que hi podien haver accedit per uns altres mitjans, jo crec que és una veritable perversió –és una veritable perversió– de l'obligació d'objectivitzar i del rigor que el Govern de la Generalitat ha de tenir present en tots els seus actes. I, en aquest sentit, jo crec, honorable conseller, que no és de rebut aquest fet.

Segon. Vostè ha parlat que s'ha polititzat la judicatura. Els únics que han polititzat la judicatura són precisa-

ment aquells que han interpretat que la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya esgrimia en els seus fonaments argumentacions polítiques i no pas jurídiques. Són els únics que han, veritablement, fet un exercici de politització de la judicatura. Els altres, els que suposo que vostè es referia que hem judicialitzat la política, ens hem limitat a recórrer als tribunals de justícia perquè una llei aprovada al Parlament de Catalunya fos aplicada, tal i com aquesta majoria va establir, i, per tant, va definir una llei d'obligat compliment i respecte per part del Govern de la Generalitat.

I una tercera precisió. Ha fet un esment del quatre a un. I jo ho he dit en la meua primera intervenció: si va haver-hi un quatre a un és perquè Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat no varen voler un cinc a zero. No varen voler un cinc a zero, perquè no varen voler afegir-se a un diàleg, primer, i, després, a un consens entre les diverses formacions polítiques, entre els diversos grups parlamentaris. I no ho va fer per una doble convicció: la primera, perquè no arribaríem a temps d'aprovar la llei en aquest Parlament de Catalunya, i la segona, que, malgrat un cop aprovada aquesta llei al Parlament de Catalunya, per diverses tàctiques dilatòries i per la mateixa actitud del Govern de la Generalitat i els pronunciaments que havia defensat, aquesta no entraria en vigor després de la celebració de les eleccions locals del 25 de maig.

Aquesta és la realitat, i vostè ho sap perfectament, però, si vol i si és necessari, li explico totes i cadascuna de les converses que ha mantingut el Grup Parlamentari Popular amb Convergència i Unió i amb el mateix Govern de la Generalitat, amb els seus antecessors en el càrrec. Si vol li explico dates, continguts, llocs, perquè aquesta ha estat la voluntat del Grup Parlamentari Popular.

Per tant no esgrimeixi el quatre contra un, des d'un exercici de victimisme, i tots contra Convergència i Unió, perquè no és el cas, no és el cas.

I això em serveix per entrar ja de ple, i per finalitzar, senyor president, en les dues breus conclusions. El Govern de la Generalitat no ha dubtat a incomplir una llei aprovada al Parlament de Catalunya per raons estrictament de partit, per raons estrictament d'aritmètica política comarcal. Ni tan sol poden apel·lar conviccions ideològiques.

I la segona, que per mi és la veritablement important a aquestes alçades, és que des d'avui, o des de la sentència del Tribunal Superior de Justícia, els consells comarcals són molt més àgils, són molt més flexibles, són més plurals, estan molt més arrelats a la seva realitat i són molt més representatius del territori que eren fa uns mesos. I això és el que veritablement interessava al Grup Parlamentari Popular, i això és el que avui afortunadament podem constatar, malgrat l'actitud que abans esmentava del Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nel·lo.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, parlant amb termes mariners, vostès estaven acostumats a una gran encalmada, pròpia ja no de la mar de les Antilles, sinó més aviat de la dels Sargassos, no?, i ara quan el vent que s'aixeca altera les coses, quan el canvi que es veu imminent, doncs, va alterant les coses, vostès tracten amb tots els recursos d'oposar-s'hi, inclòs el filibusterisme, el filibusterisme en la tercera accepció de les que vostè ens ha volgut llegir, el filibusterisme parlamentari, el filibusterisme parlamentari i també la intromissió en els processos electorals. Esperem que aquesta intromissió que s'ha produït en aquest procés no hagués de reproduir-se en els processos que han de tenir lloc en el futur immediat.

Si la Llei s'ha aprovat en les dates en què s'ha aprovat ha estat per l'actitud obstructionista del partit que sustenta el Govern, de la coalició que sustenta el Govern, del Grup Parlamentari i del mateix Govern. O és que no hem de recordar les declaracions del senyor Artur Mas després de l'informe Roca? O és que no hem de recordar les declaracions de la consellera Núria de Gispert d'aquest informe, fet sense escoltar el territori, de dir que després n'hi hauria un altre?

La norma de què parlem no és una norma de quatre grups. És una norma aprovada pel Parlament de Catalunya i que vostès tenen l'obligació de complir i fer complir. I els arguments amb què vostès l'han volgut combatre han estat desmuntats un per un pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, aquell organisme que vostès, en el seu projecte d'estatut, per cert, voldrien convertir en màxima instància judicial a Catalunya, excepte en matèries de cassació de doctrina.

«Ninguna duda puede existir sobre el significado de la disposición transitoria de la Ley, ni por lo tanto teniendo en cuenta su entrada en vigor con anterioridad al día 25 de mayo pasado, sobre su aplicación al proceso de selección de los miembros de los consejos comarcales subsiguiente, subsiguiente a tales elecciones. Rechaza por absurdo que la Ley haya querido referirse con ello a su aplicación tras las elecciones locales a celebrar el año 2007.»

La sentència lloa l'augment de la pluralitat i representativitat que la Llei representa, descarta qualsevol dubte sobre la inseguretat jurídica, indica que el procés d'eleccions municipals i comarcals són subsegüents, però clarament dos processos diferenciats: «Existen, pues», senyor Camp, «existen, pues, dos procesos claramente separados.» I, finalment, «es evidente que la modificación normativa no incide negativamente a los derechos fundamentales afectados por el desarrollo del proceso electoral». Volen sentència més clara?

Diu el senyor Camp: «una sentència políticament motivada». Quan les sentències no els agraden són políticament motivades? Quan els dictàmens del Consell Consultiu no... Vaig sentir consellers, les més altes instàncies del Govern, dient que el Consell Consultiu havia decidit per majoria, tenint el mal gust d'indicar qui eren aquests de la majoria que havien sigut designats pel Parlament a proposta dels grups que no eren els del Govern. Aquest és el seu respecte institucional.

Ja sé, senyor conseller, que vostè no és l'únic responsable de tot aquest seguit de despropòsits, que sense l'aquiescència i potser sense les instruccions de les més altes instàncies del Govern això no hauria estat possible, però en obeir-los, senyor conseller, vostè ha adquirit una gravíssima responsabilitat, una responsabilitat respecte a la qual no ha donat ni una sola explicació satisfactòria a aquesta cambra. Ha incomplert la llei, ha fet mal a les institucions, ha fet mal al càrrec que vostè ostenta. I, per això, en nom del Grup Parlamentari que represento, i salvant tot el respecte que em mereix la seva persona, jo li demano formalment que presenti la dimissió. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. I breument, en els cinc minuts que em dona la presidència. En primer lloc, deia el senyor Ribó que l'ordre que havia tret de convocatòria dels consells comarcals ara, l'1 de juliol, era un acte més de displicència per part del Govern, quan el conseller ha explicat que això està reglat per la Llei. Quinze dies a comptar de l'endemà de la proclamació dels electes s'ha de convocar els consells comarcals, són 41 consells comarcals, 41 consells comarcals que no poden interpretar, de dir: «Ah, doncs, avui em reuneixo jo..., tal dia, a tal hora.» No. Hi ha una funció ordenadora que és la que es va fer. En cap cas no resulta això cap conclusió de les que aquí s'estan debatent, des del punt de vista dels efectes que es volen treure d'aquest tema. Primera qüestió.

Segona. S'ha llegit, per part de dos intervinents, una part de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que, malgrat que no ens agrada, acatem, però en podem discrepar. O és que no es pot discrepar en aquest país, ja? L'important és acatar-la, però pots discrepar. Primera.

Segona. El Govern no va actuar des del punt de vista informatiu en funció de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya perquè no existia. Va actuar en funció de l'acord de la Junta Electoral Central del 25 de maig, i què deia, respecte a aquests punts que vostè ha citat... Què deia? Deia, concretament, «L'al·lusió a la disposició transitòria primera de la Llei al subsegüent procés ha d'entendre's referida a un procés...», no es pot entendre referida a un procés present i ja convocat, i que, per tant, de cap manera pot ser qualificat ni de subsegüent ni de següent, sinó senzillament d'actual. Això és el que deia la Junta Electoral, i, en funció d'això, deia: «Escolti, és aquest procés.» En funció d'això va prendre l'acord que va prendre i el Govern va informar com va informar. Després hi ha la sentència que ho qüestiona i que ho anul·la? Doncs, ja està. Quin és el problema, també, en aquest cas? Vostès estan donant la volta, explicant el final d'una pel·lícula, sense explicar tot el seu argument.

Una altra qüestió que m'agradaria puntualitzar en aquesta fase final és que el Govern, la Sentència concretament ho posa de manifest, no ha quedat en entredit en cap dels seus actes ni en cap de les disposicions, perquè senzillament no n'hi ha hagut, i això queda clar. Com també que el Govern no ha presentat cap recurs, també, queda clar. Com també s'ha posat de manifest aquí que, si per filibusterisme s'entén la sollicitud d'un dictamen, que legalment es pot demanar, i que el Consell Consultiu estableix que hi ha quatre elements d'inconstitucionalitat, si això se'n diu filibusterisme, no entenem ben bé què deu ser el recurs que ha utilitzat el Grup Socialista i altres grups per demanar també dictamen al Consell Consultiu respecte al Projecte de llei de l'Agència Catalana de Turisme i respecte al Projecte de llei sobre aquest tema de les entitats col·laboradores sobre medi ambient. Deurà ser el mateix, també, llavors, aquest cas. Per tant, no utilitzem lleugerament aquests termes perquè són mecanismes legítims que es poden perfectament ser demanats, i més quan la conclusió planteja realment que hi havia objecte de la seva petició.

I, finalment, senyor president, senyores i senyors diputats, s'ha dit que aquí això de quatre contra un no tenia raó de ser, que això no tenia més importància.

Jo els llegiré unes declaracions, del dia 1 de gener d'enguany, del senyor Piqué. (*Veus de fons.*) «La posició...» Ja veurem de qui és amic, ara. «La posició dels populars davant la reforma», diu ell, «davant la reforma del sistema d'elecció dels consells comarcals, plantejada al Parlament, dependrà de l'actitud de la federació.» Ep!, què vol dir això? I després més tard diu: «En funció de com evolucioni la recerca d'elements de confrontació amb el PP que CiU sempre fa abans d'unes eleccions.» Aquesta era la situació, senyores i senyors diputats.

Per tant, escoltin, vostès no facin tant els gegants davant d'aquesta situació, no facin tant els gegants, que han estat, doncs, una colla d'escolanets portats pel Grup Popular que els interessava arribar a aquest punt.

Gràcies, senyor president.

(*Diversos diputats demanen la paraula.*)

El president

Primer, el senyor Ribó; després el senyor Nello i, després, el senyor Alberto Fernández i el senyor Huguet, per un minut cada un.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president, li he demanat per contradiccions. Perquè el senyor Ramon Camp i el senyor Pelegrí saben perfectament que la Llei orgànica de règim electoral que és vigent a Catalunya deixa claríssim que en processos electorals els terminis queden condicionats a l'existència de recursos i de contenciosos, amb terminis brevíssims per a la seva resolució, com el mateix termini que ha alludit el senyor Pelegrí de tres dies al Tribunal Constitucional. Imaginin vostès que algú hagués recorregut al Tribunal Constitucional, el senyor Pelegrí hauria convocat els consells comarcals? Aquesta és la cosa absolutament psicodèlica, d'imaginar un govern que està convocant a constituir consells comarcals quan hi ha pendent una sentència que podia haver

desmentit per complet les actes dels consellers que es reunien per constituir-se.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Nello...

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Només per precisar que l'ordre a què feia referència el senyor Camp, aquesta ordre de l'1 de juliol, no només tenia la voluntat d'incidir, de condicionar el procés tot avançant-se a la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sinó que inclou falsedat des del seu mateix encapçalament, ja que diu que s'ha fet prèvia consulta a les juntes electorals provincials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, quan la Junta Electoral Provincial de Girona diu: «Ello con independencia de lo que pueda decir la Orden de Gobernación i Relaciones Institucionales de 1 de julio de 2003, publicada en el DOGC...», tal, tal, «que desde luego ha sido emitida sin efectuar consulta previa a esta Junta Electoral Provincial de Girona al respecto.» Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Alberto Fernández, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Miri, senyor Ramon Camp, des de ja fa més d'un any i mig aquest Grup Parlamentari Popular estava dialogant, negociant amb vostès i amb el Govern de la Generalitat de Catalunya per tal d'impulsar aquesta modificació del sistema d'elecció dels consells comarcals. I, si no, expliqui'm perquè tenim un document del Departament de Governació i Relacions Institucionals, que segur que el conseller coneixerà, de data del mes d'abril de l'any 2002, en el qual se'ns traslladava una simulació de composició dels consells comarcals en funció de les diverses fórmules que es podrien acceptar. S'estava parlant des de feia molt de temps entre el Grup Parlamentari Popular, Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat. Hi van haver reunions als despatxos del mateix titular del Departament, anterior del seu càrrec, i fins i tot, en el moment d'aprovació de la Llei en aquest Parlament de Catalunya, fins i tot hi van haver reunions amb el mateix senyor Ramon Camp per intentar modular l'abast d'aquesta modificació. Per tant, no doni una lectura tergiversada d'un titular, quan vostè sap que aquesta ha sigut la realitat i la constatació del Partit Popular.

El president

Senyor Huguet, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Per dir que difícilment podem ser escolans un partit que propugna la laïcitat, i el que sí que és cert és que hi ha hagut un repartiment de canongies durant vuit anys seguits entre Convergència i Unió i Partit Popular que

ha fet per dues vegades president d'Espanya el senyor Aznar, amb els vots de Convergència i Unió.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Camp, té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Dos punts només. Un que, pel què feia referència a l'ordre de convocatòria, s'ha de tenir present que la mateixa normativa electoral estableix que aquests recursos contenciosos electorals no suspenen el procediment electoral, no el suspenen. I això és el que va fer la Junta Electoral de Barcelona que va acordar prèviament, a petició dels recurrents, va acordar no suspendre el procés electoral. Primera.

Segona qüestió que volia comentar, fa una referència al senyor Fernández. Escolti, nosaltres, durant aquesta legislatura hem negociat..., què li explicaré jo, ara, que hem negociat amb tots vostès, amb tots els grups de la cambra? Ho hem negociat tot, senyor president. Només faltaria! Per això hem pogut garantir la governabilitat

que hem pogut garantir. I, concretament, el que jo he llegit no és cap ofensa, si és un mèrit per al Grup Popular. Si és un mèrit, si ha aconseguit el que volia el senyor Piqué.

Diu que tot això, diu: «Piqué reprèn l'amenaça a CiU sobre la reforma del sistema d'elecció dels consells comarcals.» I això ho van utilitzar el juny del 2002 com una primera amenaça en el tema de la vaga que es va produir en aquell moment, que va ser la represàlia a aquella vaga, i després aquí, a primers d'any, en funció de com evolucioni la recerca d'elements de confrontació amb el PP, que CiU sempre fa abans d'unes eleccions. És això el que he dit, senyor president, i aquesta és la realitat.

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i set minuts.